

Стефан Марковски

СМРТТА ДОЛЕТУВА НАСМЕВНАТА

БРАН

Библиотека: Ризници
Македонска современа проза
Награда „Крсте Чачански“

Стефан Марковски
СМРТТА ДОЛЕТУВА НАСМЕВНАТА
раскази

Издавач:
Здружение за литература, култура и наука „Бран“
- Струга и списание „Бранувања“
www.ezerostruga@yahoo.com

За издавачот: Петко Шипинкаровски

Уредник: Мишо Китаноски

Рецензенти: Васил Тоциновски
Мишо Китаноски
Тоде Илиевски

Корица: Никола Голубовски

На корицата: „Девојката со папагалите“

Компјутерска подготовка: Даниела Крстевска

Печати: Академски печат – Скопје, 2017

Тираж: 200

Струга, 2017

Стефан Марковски

СМРТТА ДОЛЕТУВА НАСМЕВНАТА

БРАН

CIP - Каталогизација во публикација
Национална и универзитетска библиотека "Св. Климент Охридски",
Скопје

821.163.3-32

МАРКОВСКИ, Стефан

Смртта долетува насмеvната / Стефан Марковски. - Струга : Бран,
2017. - 112 стр. : слика ; 18 см. - (Македонска современа проза.
#Библиотека #Ризници)

Слика во боја и белешка за авторот: стр. 105-106. - Награда "Крсте
Чачански"

ISBN 978-608-4640-46-2

COBISS.MK-ID 103635978

СМРТТА ДОЛЕТУВА НАСМЕВНАТА

Париз, 2017

Уметничкиот стаж на осумнаесетгодишната Амел беше за едвај неколку години покус од нејзината возраст.

Освен што беше инструкторка по модерен танц, знаеше да свира на уд, даф и традиционална каманџа, како што ја нарекуваа, курдската „братучетка“ на европската виолина.

Меѓу Курдите ширум својот град уживаше репутација на танчерски и музички вундеркинд.

Некогашен дом ѝ беше Градот на Јасминот, најстариот постојано населен град за кој знаеше човечката цивилизација.

Го нарекуваа и Дамаск.

Во својата испаничена потрага по дом во некоја од западноевропските земји понекогаш наоѓаше време за помисла дека можеби ќе излезе прилика за телесна и музичка експресија на она што го преживуваше секојдневно.

Смртта не ѝ беше туѓа; минатата година дожд од крв ѝ го пресече патот при враќање од факултет.

Исламист се разнесе среде поворка Курди. Неретка глетка во ризичните делови од предградие-

то *Вади ал-Машари*, познато и како *Зоре Афа* – „изградено со сила“¹.

Беше Новруз², формален почеток на персиската пролет.

Знаеше дека Новруз е милениумски празник длабоко вкоренет во традициите-наследници на зороастризмот во западна и средна Азија. Ден посветен на славата на Персија и нејзиниот крал кон чија палата во Персеполис се упатуваа луѓе од целото кралство, облевајќи го со дарови и духовни благослови.

Знаеше дека пролетната рамноденица древните народи ја гледале како симбол за нов почеток.

Прв чекор кој треба да се даде низ бескрајниот преостанат пат од приказната на *човечкиот живот*.

Градот на Светлината беше единствената надеж за светлина.

Продавањето на телото по париските улици беше првиот зрак.

Дамаск, 2006

Во својот прв училиштен ден Амел ја запозна Хадид, мало, слабо светлокосо девојче.

Нејзиното име на арапски значеше „сила“.

1 Курдски – *zore afa*

2 „Нов Ден“ (перс.). Календарски, празникот се слави при појавата на пролетната рамноденица на 21-ви март или претходниот/следниот ден, во зависност од географската позиција

По неколку месеци двете најдобри пријателки, враќајќи се од училиштето, го забележаа слабникавиот Афтаб, една година постариот брат на Амел, седнат на асфалтната патеката оградена од либански кедр, дрвјата кои пророкот Исаија ги нарекол *симбол на гордоста*.

Седеше свртен со грбот.

Амел помисли дека, како по обичај, си игра со комшииските гулаби и сакаше да му довикне да ги причека и нив, но звуците кои доаѓаа оттаму беа чудни и не соодветствуваа на птици.

Зачудено гледајќи го, Амел ѝ кимаше потврдно на својата нова пријателка на секое ново прашање.

По кратко се најдоа непосредно зад Афтаб, кој слушајќи го нивното доаѓање, се сврте.

Гулаби немаше. Звуците станаа сосем распознатливи.

Рацете на Афтаб беа крвави. Држеше чекан облиен во крв.

„Што правиш будалче?“ – го праша Амел, подавајќи ја главата.

Афтаб стана.

Истиот миг се откри глетка на раскрвавено маче. Испуштајќи болни звуци, се движеше ротирајќи околу сопствената глава.

„Еј!!! Што си му направил на мачево будало!?“

Амел се доближи.

Главата на мачето беше закована за асфалтот со огромна шајка. Животното болно ротираше, пр-

пелкајќи се околу неа во насока на стрелките на часовникот.

Во очите на Амел можеше да се насрат искри на жаловита вџашеност.

Веќе следниот миг збесна.

Дојде до својот брат, зграбувајќи го за јаката. Го растресе со сета сила и фрли.

Афтаб потклекна.

Се чу џангорење на метал од асфалтот и Амел знаеше дека тоа е чеканот.

Се упати кон мачката.

Очите на Афтаб рамнодушно се губеа во некоја замислена точка од зеленилото.

Потстана.

Мачката се валкаше во сопствената крв.

Хадид и помогна на задишаната Амел и, додека оваа ја држеше мачката, повлече.

Шајката излеле.

Мачката болно крикна.

Амел ја зеде шајката и, фрлајќи ја, го погоди братата си во врат.

* * *

Месеци подоцна, семејството на Амел се беше насобрало на фамилијарна вечера по повод празнувањето на Новруз.

На големата фамилијарна софра беа наследнати нејзините родители, мајката Насифа и таткото Фаизан, Хадид и нејзината помала сестра.

Афтаб и тетка Фатиме, жената која го чуваше, требаше да пристигнат во секој миг.

Во средиштето на големата маса во вертикала имаше поставено огледало, а до него мал сад со златна рипка и запалена украсна свеќа од домашно изработен восок. Околу свеќата беа поставени орнаментални бели пролетни лалиња и два портокало потонати во сад со вода.

Околу украсите беше поставено јадењето: сабз пилаф мешан во салата со магдонос, козји рог, арпаџик, коријандер, мирудија и безброј други зачини, риба, мешавина од ориз и тестенини, вапцани јајца, мешано суво овошје, црвени јаболка и сумалак, традиционален пченичен пудинг кој Насифа го спремаше цела недела за Новруз.

Во аголот на масата беше поставен украсен лист превиткан на две со мирис на лаванда. На листот со златни букви беше испишан газел:

*Научив толку многу од Бог
што повеќе не можам да се наречам
Христијанин, Хинду, Муслиман, Будист или Евреин...*

Насифа ѝ претури на Амел од чајот кога се чу свончето проследено од силно тропане на вратата. Некој беше видно возбуден.

„Амел, види кој е“ – се сврте Фаизан.

Амел стана и полека се упати низ ходникот.

„Еве доаѓам!“

Амел ја отвори масивната врата од махагониево дрво. Беше тетка Фатиме, сестрата на Фаизан. Лицето ѝ беше збрчкано во немир, здивот несопирлив.

„Тетка Фатиме! Зошто си толку вознемирена?“

„Амел, брат ти...“ – една солза надвисна од десното око на тетка Фатиме и таа, давајќи знак на Амел да се тргне од патот, влезе внатре. Задишано тргна кон трпезаријата од каде доаѓаше пригушена светлина. Вратата беше отворена и тетка Фатиме влезе со брз чекор.

„Фатиме?! Сестричке, добро си?“ – Фаизан стана и дотрча до сестра си.

„Ох, Фаизан! Син ти! Син ти, Фаизан...“ – Фатиме попусто се обидуваше да си ги запре солзите.

„Афтаб?“

Фатиме кимна.

„Што е со Афтаб, Фатиме? Каде е тој? Што се случило? Што е со син ми, сестро?“

Уплаканата Фатиме се држеше за уста.

„Го нема, Фаизан! Не знам кај е син ти! Од вчера приквечер ни трага ни глас од Афтаб! Од полицијата рекоа дека уште 3 семејства од Дамаск пријавиле исчезнувања!“

„Шт... што збориш жено!“ – дотрча разгневената Насифа.

„Она што чу, мила моја! Син ви и уште 3 деца се водат за исчезнати! Алах да ме убие!“

Насифа се обиде да ја зграби Фатиме за врат, но Фаизан силно ја оттурна.

„Што збори проклетницава, Фаизан! Нашиот син е исчезнат?! Каква е оваа ујдурма Фатиме?“

„Смири се жено“ – ја зеде во прегратка жена си Фаизан.

„Не е ујдурма, драга Насифа.“

Фаизан се фати за глава.

„Да ја почекаме полицијата, Насифа“ – воздивнувајќи изрече Фаизан.

Погледот му беше втренчен низ прозорецот, во еден од недалечните стари ќерамидни покриви.

* * *

Дамаск, 2014

Беше совршено освежувачки мартовски ден; Сонцето штуро го издаваше своето присуство спорено од ветрот кој непрестајно се расфрлаше со невообичаено брзи и аморфни облаци.

Во Вади ал-Машари беше мирно.

Фаизан ги наводнуваше многусортните овошки во малата и компактна, тукушто искосена градина што ја тампонираше куќата од метежот на главната улица.

Неговиот дом беше еден од ретките целосно поштедени од уништувачките прегратки на војната која беснееше во својата четврта крвава година.

Ја остави на миг кантата за наводнување, подавајќи ја раката кон ножиците за кастрење гранки кога еден зелен џип застана директно пред дворот.

Млад дечко во црни фармерки и црвена блуза припиена за слабото тело го напушти возилото. Носеше четириаголни очила за сонце.

Фаизан внимателно ги скенираше гранките на јаболковото дрво. Ги намести ножиците околу едно од поситните и притисна.

Дечкото доаѓаше под речиси прав агол од правецот на неговиот поглед.

Непознатото момче ги спушти очилата, а Фаизан истиот миг го забележа со аголот на своето лево око, вртејќи ја благо главата.

„Еј!“ - довикна момчето.

Фаизан се сврте.

Момчето се стрча кон Фаизан, кој во самоодбранбен инстинкт ги подигна ножиците.

Момчето во трчање извади нож од појасот и го фрли во правец на Фаизан, погодувајќи го во врат. Фаизан, губејќи ја рамнотежата, со левата рака се фати за вратот кој инстантно почна да крвари. Веќе следниот миг се струполи на земјата.

„Кој ѓавол...?“ - едвај изговори.

Момчето, насмевнато, се приближи.

„Што?“ - избекумено изговори Фаизан.

„Да, јас сум. Твојот световен син, невернику непрокопан.“

„Кутар Афтаб.“

Момчето го извади ножот од вратот на паднатиот и снажно му го зари в појас.

Миг потоа дотрча назад до џипот.

„Халас!“ - му рече на возачот и возилото тргна.

Два широки црвени млаза ги облеаја градите и појасот на мртвиот.

* * *

Париз, 2017

Специјалните полициски сили пред супермаркетот Rêve во Сен-Дени беа на штрек. Оперативниот штаб од минута во минута даваше команди, усогласувајќи ја стратегијата напаѓачот да биде опколен и застрелан со минимален ризик за цивилни жртви.

Афтаб имаше АК-47 и нож.

Едвај ја влечеше ранетата лева нога. Беше на мисла.

Најпосле, ја фрли тешката пушка и продолжи.

Најблиското метро беше на само двесте метри. На пространиот пат низ зеленилото кое водеше дотаму имаше јато питоми комшиски гулаби.

Полека чекорејќи, наслушна туѓо движење. Го извади ножот од појас и се сврте.

Некоја девојка.

Истрча до пушката и ја подигна.

„Еј, остави ја таму!“ - ѝ довикна.

Таа ги подигна краевите од усните и нанишани кон него.

Гласното чкрипење од кочењето на недалечниот подземен воз ги заглуши сите останати звуци.

Афтаб го подигна ножот, внимателно одредувајќи насока.

Девојката испали неколку куршуми. Јатото гулаби се крена во воздухот.

Афтаб, подигајќи ги обете раце, падна.

Девојката продолжи да пука во рафал.

Подземниот воз повторно тргна.

Афтаб посака да се подигне, но истиот миг од зад грб забележа движење, а миг потоа и пукање.

Девојката беше раскрвавена. Телото ѝ танцуваше во ритмот на куршумите кои го пробиваа. Нејзината кошула за неколку секунди во целост ја смени бојата.

Рацете на Афтаб, кој се сврте во насока на полициските специјалци, беа високо подигнати.

Тројца лежеа наземи. Останатите се упатија во правец на седнатиот.

Три гулаби се вратија на широката патека низ јаркото зеленило кое водеше до старата подземна железница.

СЕПАК СМЕ СВЕТЛИНА

Судницата е исполнета до последно место.
Совршена тишина.

Обвинетиот станува и се обраќа:

- По 36-ти пат јасно и гласно изјавувам: не сум виновен. Она што го напишав за обвинителот, за градоначалникот, не е закана за неговиот живот! Напротив, се работи за метафора...

- Приговор! Обвинетиот повторно ја сведува расправата на некакви си фори, на шегобијство, целејќи да ја минимизира одговорноста за упатените закани по живот кон обвинителот. Воедно, не смееме да заборавиме на фактот дека Законот на Светлината уште еднаш е прекршен со инволвирањето каква и да било повеќесмисленост.

- Приговорот е прифатен.

Адвокатот на обвинетиот станува.

- Г. Судија, немам намера уште сто пати да појаснувам на почитуваниот суд дека мојот клиент, по професија поет, располага со слобода да употребува, за нас неконвенционални реченични конструкции за изразување сосем трети желби или намери, при што неговите творби е сосем можно да се протолкуваат на најразлични начини. Некогаш, дури и како противречни во однос на Законот на Светлината.

Тишина. Безизразни лица.

Судијата има чуден тик да си го чеша носот со кружно мрдање на устата.

Сите очи вперени кон обвинетиот.

Адвокатот на обвинителот подига рака за збор.

- Почитуван суде, мојот клиент, почитуваниот г. градоначалник Темелко Врсковски претрпе повеќе од сериозни психички повреди како резултат на поетовата фора, метафора или како и да се нарекува. Преживеа духовна криза. Да, духовна криза, почитувани дами и господа, која нè засега сите нас, граѓаните на Величенственград.

Погледнете му го само погледот на почитуваниот г. Градоначалник! Не е воопшто ист!

Тој ниту еднаш повеќе нема да може да се кандидира за градоначалничка функција бидејќи Партијата на Светлината никогаш повеќе од очигледни причини нема да ја прифати неговата евентуална кандидатура!

Наместо некогашниот животен жубор, во очите му се назира меланхоличната тешкотија на неговото постоење. За него, целокупната реалност е одеднаш поинаква. Тој почнува да живее во свет бескрајно полош од оној кој самиот ни го создаде, толку извонредно Светол, среќен и опчинителен... Ах!

Светот кој поетов, пак, го создава, е толку поразличен од вистинскиот. Од нашата Светлина, која сме ние самите!

Неговиот свет е лага и ментална манипулација создадена од искривен разум. Впрочем, како што и самиот еднаш нагласи – тој и не создава благодарение на својот разум, кој го нема!

Мракот на овој свет соодветствува на душевниот мрак на оној од кој бил создаден, мракот карактеристичен за душите на луѓето кои пишуваат воопшто.

Адвокатот на обвинителот седнува.

Судијата тропа.

- Го молам обвинетиот да се изјасни дали има да додаде нешто пред обзнанувањето на пресудата? Да го потсетам уште еднаш споменатиот дека доколку ја признае вината и се откаже од искажаните зборови, казната ќе биде драстично намалена и сведена единствено на јавно спалување на сето негово творештво и одземање на дадените награди, почести и академска титула.

Обвинетиот ја движи главата лево-десно.

- Во тој случај, ја изрекувам следната пресуда: Согласно јасно и недвосмислено пропишаните закони на Величенственград кои забрануваат секаков вид двосмисленост и неугодна компарација, обвинетиот е казнет со затворање во мрак во вкупно времетраење од 6 века.

Во надополнение, заради поклонството кон Семрачниот, бројот 6 како дијаболичен симбол ќе биде втиснат врз челото на обвинетиот.

Ги повикувам стражарите на спроведување на правдата.

На обвинетиот му ставаат лисици на рацете и го изнесуваат.

Пред излегување, ја свртува главата:

- Сепак сме Светлина.

КАДЕ ШТО СЕ РАЃААТ ЧУДАТА

Ноември во Автокоманда го беше развиорил сето липово жолтило долж булеварот. Секое ветренце оддаваше впечаток дека се работи за гигантски бран од лисја кој завршува онаму кајшто автомобилските гуми како свињи се прпелкаа среде уличното блато.

Големата кула од каде почнуваше оваа населба беше слеана во околното жолтило.

Дедо Стојадин беше полуподвижен 78-годишен полковник во пензија, sameц со одамна изгубено семејство, тема на која избегнуваше да зборува.

Поседуваше голем, раскошен стан на 17-от спрат и срцеви проблеми, карактеристични за 78-годишните дедовци.

Потекнуваше од познатото струмичко село Градашорци.

Негови потстанари беа Кирил и Климентина, млад брачен пар од Чаир.

Кирил беше очен лекар во фаза на отворање приватна ординација, Климентина – гинеколог.

Сон им беше да имаат две деца, машко и женско. Машкото ќе се викаше Јаков, женското – Кибела.

По многуте обиди за биолошка импрегнација, лекарите едногласно заклучија дека Климентина, осудена на судбинска иронија каква само животот знае да создаде, не може да роди.

Населен во јужниот дел од станот, дедо Стојадин беше старец со, по малку ретки и несекојдневни навики.

Како една од нив, сметаа Кирил и Климентина, населени во северниот дел, се вбројуваше и чувањето домашна кокошка за која дедо Стојадин убедено тврдеше дека поседува мистериозни и непознати за јазикот на науката, моќи кои му делуваа исцелително и му помагаа да функционира како нормален човек, иако Кирил и Климентина не веруваа во остварливоста на вториот дел од актуелниов исказ.

„Хах“ – ќе се насмеvнеше дедо Стојадин, „таа кокошка е мојата душа, моето срце живее заради нејзе“.

Кокошката која се одзиваше на „Петра“, името на најголемата младешка љубов на Стојадин, беше по потекло од родното Градашорци, што ги наведе Кирил и Климентина на заклучокот дека приказните за исцелителните моќи на кокошката се, всушност, приказни за изгубените дни од младоста на кои генерал-мајорот и навистина помислуваше гледајќи ја во перјата.

Петра беше дотолку негувана што и ара папалот на Кирил и Климентина како да и завидуваше.

Една вечер, на дедо Стојадин му се искомплицира состојбата со срцето. Кирил итно го одвезе во Државната болница. По кратка интервенција го упатија на домашно лекување.

„Мора да минеш неколку дена во омилената насока на македонскиот административец – хоризонтала“ – му порача дежурниот специјалист-кардиолог.

Следното утро Кирил и Климентина решија да го преуредат својот дел од станот и да разместат неколку плакари, маси и компјутерското биро.

Сонцето одамна го беше одминало зенитот кога заврши прераспоредувањето и Климентина уморно седна да го испие последното кафе за денот.

Истиот миг се чу свончето на влезната врата. Пошта.

„Ах, до кога ли мислат да ја поскапуваат струјата, мајсторе?!“ – му се обрати на поштарот, потпишувајќи го подадениот лист.

„Ни овцата не би била овца кога би знаеле самата да се стриже, домаќинке“ – одговори мистериозно насмеаниот поштар и замина.

Една дамка на сидот отспротива и го привлече вниманието на Климентина која зеде една крпа и ја протри додека не се изгуби во сидното жолтило.

Враќајќи се назад кон вратата како да почувствува триење од некое меко тело.

Обете нозе ѝ трепереа од умор и не знаеше дали чувството е своевиден сон или обратно и продолжи.

Состојбата на дедо Стојадин во следните неколку денови дополнително се влоши.

„Што ти е, дедо Стојадин?“ – го праша Климентина, гледајќи го втренчена во пребледнетото лице.

„Со денови не си каснал ништо освен супа!“

Старецот едвај успеvаше да ги придвижи усните.

„Каде... е... Петра?“ – праша.

„Аххх... кокошката... Пак исто, дедо Стојадин! Ти реков, имаш ти и побитни прашања да си поставиш моментов.“

По неколку мига, додаде:

„Одам да ти купам нешто ново, да те окрепи“.

Пазарот беше начичкан со илјада и една дребулија.

„Добар ден, чичко Ставре“ – му пријде Климентина на еден постар продавач во син мантил.

„Ооооо здраво Климентинке, како си ми?“

„Како да бидам, чичко Ставре? Дедо Стојадин...“

„Пак неарен, а? Ах... добро е судниот час да не испрати по ред.“

Климентина воздивна и рече:

„Дај ми марула, домат и краставички, ко секогаш“.

Со зачуден поглед вперен кон пилето оставено на маса во најлон ќеса, запраша:

„А бе чичко Ставре, си почнал и пилешко да продаваш?“ – ја зеде в раце најлон ќесата, разгледувајќи го месото.

„А не, ова ми го остави комшијата Ратко. Свежо-свежо. Не е за продавање.“

„Но, чичко Ставре, ми треба да му сварам супа на дедо Стојадин. Да се окрепи малце човекот.“

„Не знам што да ти речам, ќерко. Штом е за дедо Стојадин...“

„Знаев дека нема да има проблем. Да му посакаме брзо оздравување!“ – се оддалечи занесената Климентина.

„А откај му е на комш...“ – се препна, и без да го доврши прашањето, продолжи.

Враќањето во станот донесе ненадеен шок. Дедо Стојадин лежеше совршено неподвижен, со изгубен пулс.

Во собата имаше медицински лица: две сестри и доктор.

Од неговата десна страна седеше Кирил.

„Го изгубивме. Жалам“ – кратко констатира докторот.

Атмосферата истиот миг онеме.

„Не може...“ – се обиде да прозбори Кирил.

„Пробавме сè, верувајте“ – се надоврза докторот.

„Разбирам, докторе.“

Во рок од неколку минути собата остана населена единствено од мртвото тело на старецот.

Остатокот од денот мина тивко. Оброкот наменет за дедо Стојадин стана вечера.

Го закопаа уште следниот ден.

По неколку дена Климентина почувствува болка во стомакот. Беше бремена.

БЕЗДОМНА СЛУЧАЈНОСТ

Пред повеќе години бев сместен во централното градско подрачје, така што, на патот кон и од факултетот, секојдневно наидував на десетици познати лица, меѓу кои и она на еден педесетгодишен бездомник кој го запознав во автобус.

Со својата половинаметарска црвеникава брада и разбушавена светла коса чија вистинска должина ја скриваше секогаш наметнатата качулка, да го наречеш „ексцентрик“ просто не беше доволно. Секако, ексцентрик чија ексцентричност во ништо не ја надминуваше онаа на малодушниците кои можеа да бираат меѓу ваков и онаков живот.

Но, и неговото немање избор не било од раѓање.

Еднаш, на прагот од зградата во која за време на студените денови преспиваше во својата минискривница од картонски кутии, ми ја раскажа приказната на својот живот.

Не знам од кои причини покажуваше целосна доверба во еден студент кој два или три пати му имаше донирано пар десетки.

Ми раскажа за својата кариера како доктор по општа медицина, двата разводи од кои излегол без потомок, преживеаната коцкарска катастрофа во која изгубил имот вреден две двоспратни куќи и

уште три автомобили, ми ги разоткри и своите шверцерски бизниси во Италија, кога и неколкупати влегол во кострек со мафијата од кои, по убиството на единствениот, вонбрачен син, едвај излегол здрав и жив, ми опиша и дел од бруталните „закони“ на кои се темелеше нејзината организација, плановите за одмазда кон убиството, предвременото апсење и депортирање, животот во затвор и боемското клошарење кое го довело до дупката во која преспиваше во времето додека ми го раскажуваше сето тоа.

Ми раскажа дека бил двојајчан близнак со женско. Не ја видел сестра му со години. Рече дека ѝ одзел заб додека обајцата биле во утробата. Така, тој имаше уште еден заб меѓу горните единици, односно вкупно триесет и три, а таа триесет и еден заб.

„Око за око, заб за заб, сигурно немаше да бидам просјак да сум ѝ одзел око“ - рече еднаш.

„Зошто?“ - го прашав.

„Си видел ти некогаш просјак со три очи?“

„Не.“

„Е па, нема ни да видиш.“

„Мислиш дека ќе беше атракција?“

„Ќе бев закон. Подвижна верзија на Законот на атракција“ - одговори на шега.

Животот што го одживеал бил побурен од оној на повеќето поети кои ми беа закон во тој период.

Сепак, најизненадувачки се чинеше фактот дека освен што беше факултетски образован, неговите општи знаења ги надминуваа оние на некои професори на факултетите кај кои посетував настава. Внимателно го слушав, надевајќи се да научам нешто по секоја искажана реченица.

Особено ми се врежа идејата која ми рече дека го претставувала неговиот, еднаш заборавен животен принцип: „Животот е случајност. Шанса која мора да се искористи за да се оддржуваме во најдобрата психофизичка состојба што можеме; во спротивно, како би можеле да се обидуваме да ја спознаеме подобро? Вежбај ги телото и духот. Секој ден, секој миг. Некои луѓе, како јас за време на коцкарските денови, неопходноста од вежбање и себеподобрување ја заборавиле. Не дозволувај емоциите да ти ја заслепат животната шанса.“

Последен пат го видов додека чекаше некој од градските автобуси во близина на железницата.

Пред една година на централниот дневник го прикажаа неговиот труп.

Смрт од замрзнување.

Незаборавна е насмеvката на тоа мртво, бело, ледено лице.

Беше стуткан во едно ќоше од паркот на триесеттина метри од Собранието.

Сабајлево поминав оттаму.

На истото место седеше една педесетгодишна жена.

И' оставив две банкноти.

Рече дека Бог ќе ми помогнел и дека во животов ништо не било случајно.

Ја рашири насмевката.

Имаше само една единица меѓу горните заби.

ЛУТИОТ ЛУД ПРОФЕСОР ИЛИ ЗА ЕДНА
НОВА СОЦИЈАЛНА ПАРАПСИХОЛОГИЈА
НА СУШТЕСТВУВАЊЕТО

Лудиот професор по социјална парapsихологија – Попе Михајловски, беше подеднакво лут и луд.

Беше толку лут, што кога студентот Џицо Дунимагловски го праша што треба да учи за испит, овој на цел глас свика: „Агресивно однесување!“, а со оглед дека Џицо беше малку наглув, праша уште еднаш, на што Попе одговори: „Агресивно однесување КОЛЕГА!“, при што вратите и прозорците од зградата на факултетот експлодираа, а ранувањето на неколку случајни жртви (меѓу кои повеќе од половината беа студенти) беше прогласено за колатерална штета од стручен тим, неколку дена потоа.

Потоа смирено додаде: „На тоа додајте и разрешување конфликти по пат на награда и казна, метасоцијално однесување, квазисоцијално однесување и тирековмирече однесување“.

Беше толку луд, што кога Џицо дојде на испит, наместо за однесување, постави прашања за неоднесување.

Беше толку лут, што додека го слушаше Џицо додека си го чачка носот среде испит, косата му падна, а за време на самото паѓање, влакната осе-

дуваа и на подот паѓаа бели како ектоплазма и слични парапсихолошки феномени.

Беше толку луд, што откако по испитот му се пријаде јагне, скокна од маса и се затрча по едно невино јагне во дворот на факултетот. Утешно си рече: „Од толку невини јагниња на светов, мора барем ова да е виновно“ и се залета со ножот по него.

Го колеше од зградата на МРТВ, сè до Соборна, каде јагнето конечно колабираше и престана да трча, а луѓето престанаа неразумно да се плашат од маскираниот професор со нож, облеан во крв.

Беше толку лут, што откако се најаде, зеде тегла мед за десерт и откако наеднаш ја лапна, почна да се гуши, но не успеваше да повраќа, па заглави на шолјата во тоалет.

Тогаш, неговиот комшија викна специјалци да го ослободат од полудената тоалетна шолја, која наскоро заврши во лудница.

Симптоматично.

АКЦИОНЕН ФИЛМ

Акционен филм. Двајца поети се тепаат за сите пари. Се кршат, бе. А, бе тоа мислиш режисерот го планирал филмот ко материјал за расказ.

А, бе лом се праат. Лудница. Забегале скроз.

Се чешаш.

Овие продолжуваат. Прво се маваат меѓу очи. Прво едниот, после другиот.

После меѓу заби. Едниот, па другиот.

Па меѓу нос (имаат големи дупки во сред нос и двајцата). Едниот, па другиот.

Се чешаш пак, на друго место. Па на трето.

Во меѓувреме поминале 666 саата откако си почнал да гледаш. Гледаш на саат, сметаш цел саат и најпосле се уверуваш.

„Пред саат време поминаа ѓаволски многу саати откако почнав да го гледам срањево“ – си велиш, а двајцата непознати што седат до тебе во киното се чудат што си збориш сам со себе, сакаат да те стрпат во лудница.

РЕСТОРАН „Т“

Седам во ресторан „Т“. Му велам на келнерот:
„Донеси нешто за срце, душа и тело, балансира-
но“.

Овој зема тефтерот и почнува да пише.
После 15 минути почнува да рецитира:

Душа припада Богу
Ја ту ништа не могу
Земљи припада тело
А ЗВЕЗДИ срце цело

Знај да волим те лудо
То многима је чудно
И кад мени дође крај
Ја певаћу „ДОБРО ЗНАЈ“

Вади маица и испод – навивачки блузон.
Звучници трештат, а диџејот се соблекува гол
и трча маратон.

Срцето, душата и телото задоволно ждригаат
сè додека не ти се приодува по нужда од целиот тој
јаглерод диоксид.

СЛЕМ ПОЕТ

Си беше еднаш еден голем слем поет.

Беше со димензии на кондор, а можеби и нилски крокодил.

Беше дебел колку мајка ти, а во материјалниот свет продираше со брзината на мирисот на 3 кутии „Марлборо“, 3 цоинта и уште 3 ќесиња смоки.

Заради сите овие тројки, се ширеа дезинформации дека е масон.

„Класични дезинформации“ – ги негираше.

Беше поетолик.

На челото на висина на третото око му пишуваше дека е поет, а во срцето имаше тетовирано еден збор: *слемпоезија*.

Некои сметаа дека, впрочем, се работи за 2 збора: „слем“ и „поезија“, кои, наводно, требало да се пишуваат одделно.

„Класични глупи граматика“ – ги негираше. Веднаш потоа седнуваше во кабината на својот брод, почнуваше да ги врти мапите со скриени богатства и да отпива од шишето рум, небаре...

„Небаре е глуп збор“ – ќе запишеше во својот капетански бележник наменет за запишување мудри, средноинтелигентни, квазиинтелигентни, неинтелигентни и глупи зборови.

„Зборовите се делат на 5 групи“ – им велеше на своите морнари.

„Поезијата е хомункулус на можните реалитети за субјективните феноменологии. Таа е...“ – одеднаш се чу одсвонот на пролетта низ призивот на меланхоличното, а благородно поетозвучје отаде... – одеднаш раскажувачот беше пресретнат од ненадеен куршум. Се слушнаа 3 истрели: другите два завршија во миксетата на дицејскиот систем кој продолжи да го емитува истиот говор до бескрај. Во позадина течеа миксови од познати хитови од типот на „Раке пуке раке“ и „Петта симфонија“ од Бетовен, а исто така течеше и Сифулајка.

ТАЈНАТА НА ПЕРОТО

Никаквецот беше пират.

„Никаквцу, зошто си пират?“ - го праша еднаш еден капетан, миг пред неговото судење за пиратство за кое казната беше општо позната.

По нејзиното отслужување и реинкарнацијата во тело на друг никаквец, препродавач на антиквитети, почна да крои бизнис-планови.

Еднаш организираше аукција за откуп на хартијата со која го поминувал времето во тоалет додека ги пишува за белешките за својата, како што, демистифицирајќи ја литературната есенција на неговото дело, велеа критичарите, „убава поезија“.

Откако никој не му ја купи, одлучи да го смени планот: отвори Агенција за брзо распоредување на писатели.

На визит-картата му пишуваше:

*Трајан Митевски, специјален писател
Шеф на Агенција за брзо распоредување на писатели – „Рефлекси на мртов коњ“*

Наскоро за Агенцијата се расчу ширум царштината, а потоа и низ светот.

Во неа сакаа да влезат многумина угледни, ре-
номирани и меѓународно познати писатели, некои
и објавени.

Сепак, критериумите беа толку строги што
никој не успеа да стигне до фазата на конкурира-
ње; ниту еден не успеа да конкурира на јавните по-
вици навремено.

Можеше да се конкурира од 8:13:03 до 8:13:
03:08 според временската зона UTC+5:00 (Ислама-
бад и Карачи), но брзината на рефлексите за под-
несување кандидатура на потенцијалните канди-
дати не дозволуваше тие да се наречат кандидати
за Агенција за брзо распоредување на писатели.

Еднаш му се јави еден великопоседник на кој
му се расипа чешмата, и адекватно, му притреба
експресна реакција.

Во рок од неколку минути Трајан успеа да стигне,
да ја хакира надворешната порта поставувајќи
нова лозинка, да се провлече низ десетмината ст-
ражари, да ја хакира внатрешната врата од куќата,
да ги исклучи и поправи камерите, да свари 2
кафиња и 5-6 јајца (вежбаше непосредно претход-
но) и на крај, да дојде до самата чешма пред да
почне да пишува.

Пишуваше стоечки. Стоеше на една нога. Лева-
та. Беше левичар во срце. Дури и во бубрег. Само
тој му остана. (Во таа чест, еднаш напиша песна:
„Само ти ми остана“.)

Пишуваше неколку часа.

Пишуваше за срце, не за публика.

Кога заврши, му го даде листот на великопоседникот и мистериозно исчезна.

Оттогаш никој повеќе не го виде.

На листот пишуваше:

„Оваа чешма е како умот на вистинскиот писател. Само пукнатата цевка може да излее толку многу вода. Само пукнатиот филм може да биде извор на непрекината инспирација од монументални димензии.“

Под напишаното имаше мистериозен симбол: зборот „АЗБРНППНМК“ и цртеж на перо.

По неколкугодишни толкувања се дозна дека зборот всушност претставува кратенка за Агенција За Брзо Распоредување На Писатели – „Рефлекси На Мртов Коњ“.

Никој не успеа да го протолкува значењето на перото.

НАЈГОЛЕМИОТ СТРАВ

Бев на доктор. Ми рече да се соочам со најголемиот животен страв.

И така, бев на доктор. Тој беше извонредно богат. Работеше 24/6 со години, но на крај реши да ги истроши парите на кокаин и коцка и затоа сега не работи со истото темпо.

Му рекле дека ќе живее подолго ако го снижи темпото на работа.

Мене ми рече дека ќе умрам за 177 дена од непозната бактерија која ќе аплицирал да го носела моето име по смртта. Искрено, не верувам дека копилето е спремно бактеријата која едвај чекал да ја открие да го носи моето име.

Утредента ми се јави да ми рече дека ми преостануваат 176.

Следниот ден се јави да ми каже дека направил лапсуз во сметањето, велејќи дека ми преостануваат 4201 часови.

Продолжи да ми се јавува на секој час.

Потоа на секој половина час, на секои петнаесет минути, па на секои седум и пол.

На 1371 преостанати часови престана да се јавува.

Ми падна чудно и се замислив. Најпосле, односно следниот миг, ми текна.

Бројот 1371 се однесуваше на годината на Марицката битка. Тогаш, што по ѓаволите беше 4201?

И така, замислен, се качувам во автобус бр. 42. Нема место ни да мислиш.

И одеднаш гледаш двајца дедовци и две баби како се расправаат.

Автобусот нагло прикочува и едниот дедо по Законот на инерција го треснува другиот дедо со бастунот по нос, а овој во лутина го вади својот бастун и почнува да пердаши сè, без грам дискриминација, добивајќи пофалница од по двајца вработени во Владата и НВО-секторот од претпоследните седишта лево и десно, соодветно.

Истовремено, две баби се расправаат за пензиите. Едната мисли дека ќерката на другата, која работи во Министерството, ѝ ја намалила пензијата. И така, расправајќи се, не сакајќи си ги раскажуваат животите, а на крај заплакуваат.

И тогаш: еден шизофреничар не може да стои во место и решава да шета низ автобусот и да им прави фаџи.

За неполна минута 97% од стапалата на застанатите се изгазени.

Нормално, добива специјална златна плакета од Фондот за успех, достоинство, посветеност и општествен ангажман во работата. Автобусот прикочува 140 метри пред станицата за да се качи заменик-градоначалникот и да му ја врати. Телевизиите снимаат, а тебе ти паѓа непријатно и прес-

тануваш да си поставуваш непотребни прашања и да се расправаш доживотно.

Го одживуваш остатокот од животот сосем среќно, спокојно и во коцкарница, заедно со доктор-коцкар кој ти е другар и ти вели дека ќе живееш ден подолго за секои позајмени 10 денари.

31:30

Триесет и првиот кош ја реши пресметката со Џони и неговиот тим од познати, богати и учени вегетаријанци.

А нè водеше за не ве ројат ни дваесет поени.

Недостигот од координација кај тимот кој го предводеше почнав да го користам кон средината на натпреварот.

Сепак, многу повеќе работа заврши богот на кошарката, кој прати едно раскрвавено свинче кон игралиштето. На миг запревме. Крвта шикаше на сите страни. На мигови му излетуваа и делови од органи. Помина низ нивниот дел од игралиштето, исцртувајќи мистериозна мртовечка глава со крв и свински црева.

Нејзината симболика ја дознавме минута подоцна кога еден месар со разигран касапски нож и крвава престилка дојде пред оградата и почна да ја тресе.

Прасето продолжи да трча во облик на правоаголник околу делот на нашите противници.

Момците беа проколнати.

Во обид да влезе со скокање преку оградата, месарот се надена и си ги расцепи пантолоните на три.

Нашиот плејмејкер констатираше дека се работи за несвесна поделба на несвесното на Ид, Его и Супер-его.

Бев препотен од ужасно брзата, а неефективна игра под горезот на најтоплото августовско сонце и си легнав под кошот.

Месарот ја испосече оградата и влезе.

Паралелно со пренамената на теренот од игралиште во касапница, се спушташе и Сонцето. Наскоро се спушти толку ниско, што правеше да се чувствуваш неудобно без да го прескокнеш и да забиеш во противничкиот кош.

Месарот поентираше со органите и копитата, постигнувајќи рекордни 13 поени за обата тима.

Потоа замина.

Противниците останаа скаменети.

Баскетот наликуваше на прасе. Прасе кое обожува да влезе во нивниот проколнат вегетаријански кош.

МАЈМУНИТЕ ПОВТОРНО ИЗГРЕВААТ

Мајсторот шљакаше по сидовите до доцна. Мораше да го исфарба целиот циркус за три дена. Во спротивно, директорот му се закани дека „ќе лета“. Вториот ден додека беше качен на скелето забележа еден мајмун. Се шеташе слободно.

„Ало бе мајмуне, кај мислиш дека шеташ?“ - му се раздра.

Мајмуноот смирено го погледна и рече:

„Па ова е слободен циркус у слободна држава.“

Со опуштен чекор дојде до скелето и го кутна зошто му беше преку Тасе да одговара на глупи прашања.

Мајсторот се рокна на под.

По 45 минути дојде амбуланта.

Болничарите го качија.

Сирената беше вклучена и за 2 минути возилото шибаше по „Илинденска“.

После паркот сообраќајот беше забранет заради протести, но на шоферот му рекоа дека пациентот е во критична состојба, па го заобиколи сообраќаецот и продолжи.

Мораше да се стигне до главната амбуланта за точно 17 и пол минути.

Моментот кога возачот на амбулантното возило минуваше 200 пред зградата на Владата, еден

Мерцедес шиеше со 144 км/час иако движењето и таму беше забрането.

Возачот на амбулантното возило мораше да подзастане кога Мерцедесот му го пресече патот, губејќи 48 секунди кои го чинеа пациентот живот.

Утредента директорот на циркусот ги праша вработените:

„Каде е мајсторот?“

Никој не знаеше.

Отиде во канцеларија со својот заменик.

Заменикот му рече дека има итна работа и го праша дали е забрането возењето откај Влада.

„Е, ама уживај, за тебе не е проблем.“

Потоа додаде:

„Абе да видиш на каква будала налетав вчера, возеше амбулантна кола и шибаше скоро ко мене. За малце ќе требаше ја да го пропуштам. Пази се од такви.“

Заменикот од брзање не беше повеќе во кабинетот но телепатски внимателно му го слушаше секој збор.

ЛУДИОТ ЏО ВО ЗЕМЈАТА НА ИГРАЧКИТЕ

Пепа беше црвенокоса каква Лудиот Џо не беше видел ни во следните 4 инкарнации како сокол, црв, дел од сијалица во стриптиз бар и црвено светло во излог на продавница за дилда.

Во тоа успеа дури откако се реинкарнираше во струмичка ГМО краставица неколку децении подоцна.

Лудиот Џо беше кошаркар, среќно оженет за Соник, протагонистот на истоиената видео игра.

Бракот им траеше 3 години, законски надгледуван од родителите на сопругниците.

На Островот на Небесните Играчки имаше закон кој пропишуваше сите бракови задолжително да бидат склопени меѓу геј партнери, што го приморуваше мнозинството граѓани кон секс надвор од оној кој го пропишуваше Законот за сексуални активности и слични дисидентски активности против ултраконзервативната власт предводена од султанот Ѓурулти Мастер и неговите 12 евнуси.

Според Законот, швалерајот како незаконска сексуална активност се практикуваше исклучително заради дисидентски активности и никако заради сопствени задоволства.

Казната за секс надвор од законски пропишаните правила се состоеше во неволев секс со секое неполнолетно машко дете на Островот.

Лудиот Џо на почетокот од брачниот живот мислеше дека го сака Соник, особено неговите боцки изработени од 22 каратно злато обоено во сина боја.

Сепак, по некое време минато во медитација доживеа Небесно Созреание, единствениот облик на просветление кој според Законот за Просветленија беше појак по ранг од обичното.

По ова, Лудиот Џо сфати дека не може да се вљуби во лик од каква и да е видео-игра и дека до коска му се допаѓа Пепа, која не ги почитуваше островските закони и не играше видео игри според прописите.

Една вечер замина пред нејзината омилена дискотека каде таа му рече дека ќе излезе и почна да ја чека.

По 4 часа, сосем случајно ја виде и ја зграби за рака, потоа за цицка, потоа за коса, потоа за пеннис...

- Што е ова? – ја праша.

- Хах! – таа се насмеа и извади долгнавест телефон во форма на машки полов орган од џебот кој случајно ѝ паѓаше директно врз нејзиниот.

Обајцата воздивнаа. Лудиот Џо посеокси.

Пепа помисли дека воздишката му е толку секси што го фати за уво и со сета сила го одвлечка во

тоалетот на дискотеката, ставајќи му ја главата во школката.

Овој неа ја фати за косата.

Почнаа да се тегнат, кубат и урлаат небаре имаат незаконски секс во тоалетот, сè додека некој не повика полиција.

Полицајците на Островот на Небесните Играчки самите беа играчки.

Некогаш казнуваа, друг пат наградуваа.

Даваа награди за примерно однесување на сите граѓани кои им помагаа во извршување на полициските задачи од типот на шпиунирање, прислушување, брцање со валкани цевки во пијалоци и местење избори за Игровизија, најголемото реално шоу на Островот.

Повиканите полицајци застапаа пред вратата од која, според едниот, се наслушнуваа некакви чудни звуци кои потсеќаа на оној кога Марио губи живот, кога ти паѓа авионот на Zen Blade, кога се става жетон во Bubble Bobble, кога се пушта магија на Shinobi, кога Адон јаде бокс во глава во Street Fighter Alpha, кога во J. J. Squawkers ќе погодиш крт кој излегува од канализација, кога предаторот-ловец сече глави на вонземјани во Alien vs Predator на Carcom и кога уништуваш мумија во Metal Slug 2.

Според другиот, пак, првиот пропушти да го спомене ударот на Hamerrin' Harry со чекан во земја и кога Тери Богард ја мава Хотару Футаба со бокс во глава во Garou – Mark of the Wolves.

Во наплив на носталгија едниот од двајцата полицајци на претходна опклада отиде до Светата Игротека да го провери најновиот дел од Alien vs Predator за Нинтендо.

Другиот едвај чекаше овој да замине, си ги избриша солзите и носот, дувна во марамата, си стави очила за сонце за да не го познаат дека плаче, ја извади униформата, нарача 5 дупли вискија и клизна слично на M. Bison од Street Fighter, губејќи се во толпата.

Пепа беше дваесет и нешто годишна г-ѓица која до неодамна беше во врска со еден многу постар џентлмен. Џентлменот сакаше да ја обрмени со сопствената тежина, секојдневно држејќи ја за врат додека шетаа низ град; додека минуваа улица, додека влегуваа во кино, додека заедно се бањаа, додека парадираа на анти-анти-анти-анти-анти-геј паради, дури и додека сложно повраќаа после повеќедневно пиење виски, лимонада и газоза.

На Пепа, ученичка по кикбокс и верна следбеничка на бушидото, нервите неретко и беа потенки од косата и умот, па еден ден го поткачи го аперкат во левиот дел од порцеланската вилица, така што џентлменот од тој ден понатаму доби уште еден дел.

Таквите обременувања и одеа на нерви дотолку што го откачи и замина да живее во Долината

на Мирот, каде постојано медитираше, шиеше и беше келнерка.

На Лудиот Џо малку го потсетуваше на Роуз од Street Fighter Alpha 3, а можеби и на Чун Ли, со оглед на феноменалните Кунг Фу способности.

Обајцата веќе одамна имаа постигнато по неколку Просветленија; Лудиот Џо среде час по скијање, Пепа среде секс со Лудиот Џо.

Лудиот Џо знаеше дека не е за него, но ја посакуваше полудо од себеси.

Знаеше да плива, но тонеше во несреќа.

Знаеше прејакно да мава тројки во кошарка, но немаше шанса да ја научи и Пепа на тројки.

Знаеше да прави најјаки џусеви со својот соковник, но го расипа лошото друштво и почна да пие жестоко.

Многу, многу жестоко.

На мигови дотолку што забораваше на сопствената жестина, па мораше да пие уште пожестоко за да се присети и сè така се дур не се разбудеше речиси трезен во опуштена, секси геј преградка на својот напален партнер, при што инстинктивно почнуваше да плука и да си го чепка носот.

„Дали е ова љубов?“ – се праша со подзината уста додека во романтична, но замислена атмосфера минуваше под Ајфеловата кула со сладолед в рака и истиот миг јато гулаби почнаа да го облеваат со биолошки преработени хранливи материи.

„Не, гомна се“ – му одговори еден просјак со 4 раце и прдна.

„А ти да не си ГМО просјак?“ – го праша разгневно.

„Не, јас сум Goro од Mortal Kombat. Prepare to fight!“ – му одговори, засукувајќи ги ракавите.

Следниот миг Лудиот Џо доби удар во вилица и се разбуди во прегратката на својот напален партнер.

ЗАТЕТЕРАВЕНАТА ТЕТКА ЛЕТКА

Тетка Летка беше десетка. Права ракетка.

Ги затетеравуваше момците при секоја своја прошетка, особено кога ќе ја фатеа во полна глетка.

„Каде шеткаш со таа просирна наметка, о тетка Летка?“ – ја прашаа еднаш.

„Зошто тоа би било твој проблем, сињоре?“ – ја даде до израз својата суетка тетка Летка и се качи во брзата плава пежо 605-ка кабриолетка на згодниот комшија чија жена беше богатата Анетка со не баш највита силуетка.

Од тој миг тетка Летка стана сè поретка маалска глетка.

Еден ден Анетка ги чу гласините за маж ѝ и тетка Летка и ѝ текна на нејзината не баш највита силуетка, па реши да се стави на диетка.

Со својата челична тротинетка почна да оди на тренинзи по џиу џиу и латино. Планираше да стане старлетка.

За една година резултатот од новиот лајфстајл на Анетка беше светкав, како нејзината обетка.

Дури ѝ дадоа и златна плакетка.

Нејзината тротинетка сега исто така беше златна.

Анетка беше променетка и како од друга планетка.

Сега и таа беше десетка и еден газда на модна куќа сакаше да ја направи старлетка.

Истиот ден кога стана старлетка го шутна својот маж кој остана без нејзината плава пежо 605-ка кабриолетка и продолжи да вози камионетка.

А нашата ценетка тетка Летка уште веднаш виде колку е променетка Анетка и го шутна и таа и почна да води сметка каде претка.

ЧОВЕКОТ КОЈ ПИШУВАШЕ НАТПИСИ НА ЗГРАДИ И ШАХИСТОТ

Иван го фатија цајкани, а тој и понатаму продолжи да пишува натписи на зградите.

Во душата.

А таа, богами, беше полна.

Во неа имаше зграда на УЈП, сид од зоолошка градина и шах клуб во кој малцинството беа пензионери.

Еднаш, во фаза на длабока медитација играше шах со еден од помладите, но поискусни. Беше нерешено, а тоа најмногу го нервираше и реши да го пронајде ликот од својот сон и да го победи.

И еден топол ден го сретна. Имаше огромна глава, ситни очи со куп брчки, гигантски нос со ретки влакна под него. По малку заликуваше на лабрадор ретривер.

И двајцата имаа по 67 години.

Денот беше толку топол што немаше теоретски шанси за шах.

Затоа седнаа во блиската кафетерија под една широка електрична ладалка со прскалки. Во конкуренција за најблиско место под прскалката се најде и едно четиригодишно момче кај кое, заради постојано туркање на околните маси и столови, сè

позабележливи стануваа мускулите на рацете и рамењата.

- Еј – се обрати Иван.
- Кажи.
- Морам до тоалет.
- Океј.

Иван отиде до тоалет. Кога се врати на масата имаше три капучина.

- Откај знаеш дека пијам капучино? А и откај па сеа и трето?

- Абе ја за мене си нарачав, келнерот е пијан и...
- Јасно. Све гледа у три.

Шахистот задоволно кимна, го извади мобилниот телефон и почна да го листа телефонскиот именик.

- Што гледаш во именикот?
- Абе барам една Слаѓана.
- Која е таа бе?

- Сакаш да ја дознаеш? Еве ти број – шахистот го сврте екранот на мобилниот кон Иван, а овој набрзина го запиша бројот.

- Оваа ти е, брат, само за тебе.
- Откај знаеш какви се за мене?
- Слушај, оваа е бомба. Хидрогенска.
- Да не се фарба со хидроген?
- Абе слушај. Женава има трисобен стан у центар. Златна шанса еј!
- Хммм. Муж има?

- Пцовисан. Бил воено лице. Пуковник или нешто.

- Закон човече. Ќе ѝ свонам.

- Немој сеа. Чек ќе ти покажам фотки од една друга. Веселинка. Еве ја.

- Па па па... машала.

- Ти се свиѓа Веселинка? Видиш каква е весела?

- Хахахахахахахаххх.

- Хахахахаххахахааа.

- Одма не развесели.

- Ти викам ја, со мене немаш утка коа збориме за жени.

- Го рече тоа?

- Викни ја ти само Веселинка за секогаш да те развеселува.

- Договорено.

Шахистот се фати за глава, испуштајќи звук на болка.

- Ах...

- Што ти е?

- Абе... ова... имам ретка болест. Мозокот ми расте неконтролирано и единствен начин да се спречи тоа е секс.

- Озбилно? Затоа ти е толкава главата?

Шахистот кимна.

- Па зошто ми даде броеви од жениве? Терај си работа со нив.

- Не таков секс, бе. Хахахахахахахах!

Иван се спреми да му удри бокс, но истиот миг поминаа цајканите од почетокот на приказната и тој му го почеша гигантскиот нос на шахистот и влакната што личеа на мустаќи, па тие се насмевнаа под сопствените.

ИНОВАТИВНИОТ ПРОДАВАЧ

Знам еден што работи во продавница за овошје – „Мане Комерц“. Ќе влезеш и ќе кажеш „добар ден“, овој ќе ти намигне со двете очи и ќе врати „добар ден“.

Ќе го прашаш „Слушам во една банана имало многу јаглехидрати, односно, над 100 калории, па оттука било јасно зошто заситувале“, ќе одговори „Да“.

Ќе погледнеш во цената на портокалите која покажува “30 ден.“, ќе го прашаш „дали портокалите навистина чинат 30 денари?“, овој ќе одговори „Да“. Колку позитивно.

„Дали (не) е вистина дека не се сите банани жолти?“, ќе направи загради со раце кои ќе ги опфатат буквите „н“ и „е“ од името кое стои во натписот на продавницата и ќе додаде „знам“. Колку иновативно.

Ќе прашаш „дали треба да се јаде здрава храна“, тој преку Фејсбук на телефонот ќе ти одговори “Е, треба“. Колку финтаџиски.

Ќе прашаш „дали“, тој веќе те фатил за грло и не ти дозволува да изговориш докрај затоа што знае дека пак ќе го прашаш некоја глупост, а психијатарот му рече да не се замара со глупости и да

се фокусира на иднината. Затоа и си купи куќа со поглед кон гробиштата.

Екстремно иновативен човек, појак од „Епл“, али поевтин.

КУМ MADE IN REALITY ®

Влегуваш во Суд и прашуваш каде е Одделението за организиран криминал.

Полицаецот ја накривува капата, те скенира од глава до пети, плука и ти одговара: „Осумнаести спрат, али не верувам дека слабак ко тебе е способен да се качи дотаму“.

Му велиш да одјебе, го олабавуваш револверот под кожната јакна и си продолжуваш.

Осумнаесет е број на полнолетството.

За 18 месеци, од пар стаорци може да се намножат милион.

„Улис“ има 18 поглавја.

Нелогично но Кинезите го сметаат 18 за среќен број во контекст на правење бизнис.

Би набројувал уште факти, но овие ти текнуваат дури да стигнеш пред вратата на Одделението. Тропаш.

Нестрплив си и отвораш.

Одеднаш светот станува обвинен во магла од мистерија фрлена врз егзистенцијалните вистини на овоземните аспекти од битисувањето.

Чадот од пури е.

Маглата исчезнува и сфаќаш дека си опколен од тројца со црни костуми и шешири, темни очила, часовници, златни ланци и актовки.

Во позадина ечи саундтракот од „The Godfather“ а ти си се помочал.

Бегаш.

Јавниот тоалет е далеку, далеку зад хоризонтот.

НЕКОНВЕНЦИОНАЛНА ПРОМОЦИЈА НА КНИГА

Еден експерт за маркетинг ми рече следната промоција на книга да се потрудам да биде што е можно понеконвенционална.

Ги наседнав луѓето во круг и во средината се појавува црн чад. Излегувам од црниот чад со црн појас по кунг фу и полека ротирам, гледајќи во очите на секој присутен.

Моментална стравопочит ја реже инаку пријатната атмосфера во спортската сала.

Им се обраќам: „Мислевете дека е ова уште една, конвенционална промоција? Повеќето од вас само мислат дека го знаат значењето на терминот *конвенционална*. И нека мислат повеќе кога не знаат кунг фу“.

Почнувам да демонстрирам ретки зафати задлабочен во уметноста на боречките вештини. Тоа трае со часови.

По неколку часа се свестувам и со помош на шестото сетило успевам да ги лоцирам оние кои претходно беа во салата и им велам да се вратат. Промоцијата може да започне.

Полека ме послушуваат. Но, мошне полека. Им фали агилност каква што само кунг футо може да изроди.

ИНФОРМАЦИЈА ЗА ПРИЈАВУВАЊЕ

„Реалноста не ја знаеме, верувајте.

Дотоколку што статистички најголем дел од оние кои веруваат во спротивното, спијат.

Без да знаат.

Убедени се дека читаат раскази, а впрочем тие и не знаат да читаат.

Толку се неписмени што знаат само да толкуваат букви и, всушност, да гледаат ТВ.

Реалноста не е игра.

Таа е видео игра. Со милион контролери. Мануелни и автоматски.

Некои се измеѓу.

Еден за движење глава, друг за стенкање при запек, трет за водење љубов во време на колера“ – запиша поетот, менувајќи ги столовите како што ги менуваше чорапите.

Двете работи ги правеше истовремено.

Еднаш, еден научник се обиде да објасни како е можно овие 2 работи да се прават во совршено исти мигови и постулираше ревизија на општата теорија на релативност со забелешки во контекст на непостојаноста и флукутабилноста на спацио-темпоралниот континуум.

Според неговите, како и проучувањата на колегите (et al.) од *Академијата за квантно-релативис-*

тички когнитивизам од Тунгузија, пролонгираното изложување на еден неопределиво комплексен и определиво елементарен феномен познат под името „реалност“ резултира со нарушување на когнитивните функции и меморијата, дијареа и промена на димензии, а истовремената промена на столови и чорапи впрочем претставуваше произлегувачка појава на секој забележан облик на перцепција при иницирањето интердимензионални премини.

Константното изложување на оваа појава на големите екрани, според *Академијата за квантно-релативистички когнитивизам* значеше/значи/ќе значи и нарушување на способностите за сетилно и емоционално процесирање, односно губење и деперсонализација на личноста во контекст на обидот истата да го определи сопствениот однос со овој феномен.

Затоа, доколку во било кој случај најдете или пак, поседувате информации за некој кој стапува во контакт со феноменот *реалност*, *Академијата за квантно-релативистички когнитивизам* ви нуди можност за контакт:

„Борис Золотарјов“ 357

648 000 – Тура, Евенкијски дистрикт

Тунгузија

Руска Федерација

Благодариме!

АКЦИОНЕН ЗЕН

Среќавам еден Зен мудрец од годината 2984 и ми вели дека поставил рекорд за најголем број откачени рекорди³.

Листата е следна:

- 1) Најмногу прдежи при нурнување
- 2) Најдлабоко нурнување во базен
- 3) Најдлабока медитација во движење
- 4) Најоригинален поетски стил во склоп на постмодерната поезија во проза

...и така натаму.

Едно магловито утро во тукушто родениот но-ември, гушнат од заборавот на длабоката медитација, доживеа Просветление.

Следното утро огреа сонце, а монахот се тушираше со вклучен бојлер. Ненадејниот краток спој му проструи низ телото и умот (споени во Едноста На Космичкото Јаство) во облик на струен удар.

Ударот беше дотолку јак што за миг доживеа амнестија од сета дотогашна меморија, односно амнезија, а потем агнозија.

- О, кој сум јас? – се праша, чешлајќи си го неке-лавиот дел од главата.

3 Во негова чест била востановена специјална награда за личност со најголем број обични награди

- Ти си Избраниот – во тој миг во просторијата влезе човек со сребрени „ленонки“ и долг кожен мантил, мулат, со очигледни познавања на боречките вештини, особено кунг фу (од сите видови и облици) и џиу џицу.

Просветлениот монах со амнезија чие име останало одвеано со правта на напишаната историја, а следствено и во расказов, консеквентно размисли и праша:

- Брат, што си во хороскоп?

- Хах... – се засмеа мистериозно мистериозниот мулат, сега ќе се дискриминираме и по астро знаци? Не, фала. Не сум дискриминирал никого и не би ни отсега. А мора да признаам, ни од Вас не очекував такво вулгарно прашање. Па какво е тоа прашање, Ви се молам. Па как...

- А бе, шо знам.

- Ајде, ајде кажи си.

- Онака ми текна да прашам, случајно.

- Ајде ајде, ништо не е случајно. Уште помалку „онака“. Секогаш има некои контрибутивни фактори и објекти од нашето поблиско и подалечно опкружување што определуваат што и како ќе се дешава понатака.

- Да?

- Да, да, да.

- Да а?

- Да, да, да, да, да, да, да, да, да, да, да, да – фати ритам мистериозниот мулат, иако истиот бе-

ше типично црнечки и карактеристичен за источниот брег на Соединетите Американски Држави.

Меморијата на мудрецот доаѓаше низ кратки флешбеци, заслепувачки одблесоци посветли и од самото Просветление. Отпрвин му текна дека е просветлен иако не знаеше како и зошто, или пак, што е тоа. Потоа погрешно помисли дека доаѓа од годината 2839 за да следниот миг се сети дека вис-тинската година е 2984 иако не и како патувал низ времето.

Сепак, наскоро сфати дека е воскреснат Месија вратен на Земјата, човек со интегритет и кредибилитет, човек посветен на својот народ, човек чија харизма далеку ја надминуваше онаа на кој и да било ривал од бизнис-фелата.

Наскоро почна со следење на своите соништа. Ги следеше в чекор.

Секаде кајшто ќе се обидеа да му избегаат викаше такси и јуреше по нив со брзина со којашто надоврза уште еден рекорд во низата која сама по себе беше рекорд во однос на која и да било ривалска низа од тој вид и/или облик.

Следењето на соништата најпрвин го натера да отвори бизнис со тоалети.

Агресивниот настап на пазарот подразбираше да се лобира во Парламентот за изгласување закон со кој би се забранила егзистенцијалната основа на тоалетите во приватните домови, но по некое време лобирањето му беше оневозможено од страна

на мафијаши кои му ја киднапираа девојката за која на крајот се испостави дека е транссексуалец од Бразил (шпиун на БРИК).

Потем ја пронајде во мистериозната, а толку споменувана во мистичните кругови – Пештера на Сармите; беше врзана со јаже од халуциногена супстанца која откако ја вдиша, повторно му се разјасни сè.

Киднаперите во мигот кога ги здогледа ја изгубија значајноста, а потем за навек, се чинеше, беа голтнати од непредвидливата, мистериозна челуст на небиднината.

СВЕТЛИНА НАД ГРАДОТ

Боингот 777 од Исламабад за Лондон беше негде на половина пат кога капетанот Џек МекБлек излезе од кабината.

Џек беше крупен маж со блескотно сини очи и ретко светла, речиси бела коса.

Погледна два пати во двата часовника во рок од дваесеттина секунди. Лицето му беше црвено, а очите ококорени.

Дишеше со нестабилно забрзување и забавување.

По кратко, од бизнис-класата излезе бујната стјуардеса Керолајн чие деколте беше инстантно пресретнато од љубопитно пасионираните очи на капетанот, кој следниот миг се најде до неа.

„О, капетан Џек! Какво задоволство!“ – му се приближи уште малку стјуардесата, зграбувајќи го за вратоврската.

„Керолајн...“

„Каде леташ овој пат, о captain my captain?“

„Авионот за Лондон, драга моја, но јас... откако те видов, повторно во свездите.“

„Ах, секогаш си имал смисла за романтика...“

„А ти за велење дека ја имам“ – се насмевна Џек, за веќе следниот миг да направи сериозно лице:

„Упс! Ми се јави нагла и неодложлива потреба од одење во кабина. Ајде да лееееетамееее!“

Стјуардесата ја накриви главата.

„Па... летај де.“

Капетанот ја зеде за рака.

„Ми треба водич.“

Стјуардесата се насмеvна низ нос и влечејќи го за вратоврска, тргнаа кон авионската кабина.

* * *

Добар дел од патниците од бизнис-класата нестрпливо ја следеа авионската траекторија на екраните од седиштата пред нив, прашувајќи се за причината заради која полетувањето доцнесе скоро цел час.

Децата пак, целото внимание го имаа посветено на видео-игри. Некои спиеја.

Одеднаш се чу звукот кој патниците го слушаа пред секое важно известување, која стјуардесата Керолајн го читаше на 5 јазици.

По неколку мига почна да се слуша женско стенкање проследено од неартикулирани извици.

Патниците беа фрапирани. Одеднаш прснаа во смеа во мигот кога веќе препознативиот глас на Керолајн, извика:

„Мрдај побрзо, гуденце мое!“

* * *

Во капетанската кабина, капетанот Џек МекБлек и Керолајн на цел глас беа инволвирани во

сексуалниот чин до моментот кога некој затропа на вратата, а стјуардесата доживеа оргазам.

„Еј! Еј, капетане!“ – викаше некој од онаа страна на вратата.

Капетанот и стјуардесата разменија несигурен поглед. Џек и ја подаде облеката и таа за миг ја напушти просторијата.

„Дејв! Што е, Дејв?“ – праша капетанот, брзо облекувајќи го долниот дел од униформата.

„Капетане, исклучете го разгласот! Целиот авион ве слуша Вас и Керолајн!“

„Што?“ – на Џек му затрепери срцето истиот миг штом ја отвори вратата.

„Како е тоа можно, Дејв?“ – го праша стјуардот.

„Откај да знам, капетане?“

„Бргу, да го исклучиме ебениот разглас!!!“ – рече капетанот испаничено и доближувајќи се до апаратот, застапа.

„Нешто не е во ред, Дејв. Разгласов не смее да биде уклучен вака. Некој ги сменил командите на системот за озвучување“ – заклучи капетанот, доближувајќи се до големиот апарат.

„Хммм“ – изговори замислено и го притисна копчето кое воспоставуваше директна комуникација со пилотската кабина.

„Волт-Салахудино, го имате на линија капетанот. Ми треба едниот од вас на момент. Го молам другиот да продолжи несметано да ја извршува својата задача до мојот следен сигнал. Уште ед-

наш: едниот од вас да дојде во капетанската кабина додека другиот да продолжи несметано да ја извршува својата задача сè до мојот следен сигнал.“

Гасејќи ја линијата, капетанот во клечечка положба се префрли на контролниот центар за звук.

„Ќе му изнаебам матер на тој што ми направил хаос во контролниов центар!“ – рече гласно и продолжи да ги допира звучните команди.

Одеднаш звучниците од целиот авион почнаа да пренесуваат звуци со различни фреквенции. Некој го промени звучниот канал.

Станатиот капетан зачудено и со неверување гледаше кон големата машина за звук. Звуците сами се менуваа и во еден миг сосем се стишија.

„Добар ден, почитувани патници. На линија е господин Махмуд Салахудин и од овој миг јас ја преземам контролата над авионот.“

Гласот направи мигновена пауза, а потем продолжи.

„Никој друг од авионскиот персонал од овој миг понатаму нема пристап до локацијата од која ви се обраќам, вклучувајќи го и мојот ко-пилот, кој лежи онеспособен во пилотската кабина.

Не грижете се, не сум исламист.

Впрочем, не би можел да се наречам приврзаник ниту на Исламот ниту пак, на која и да е религија. Ниту еден бог не верува во мене; сите одамна ме напуштија. И вие самите сте на пат да го искусите лицемерието на боговите создадени од човекот,

кога, за време на ова ваше последно патување, ќе ве напуштат при најголема нужда.“

Мистериозниот говорник зеде здив и продолжи.

Како што имавте прилика да слушнете пред малку, капетанот на овој авион, Џек МекБлек и стјуардесата по име Керолајн Лавандиер имаа сексуален чин во капетанската кабина.

Ова е, почитувани мои, без преседан сосем секојдневен настан на овој целосно неморален човек кој преку интриги успеал да се „докопа“ до капетанската позиција и на неговата којзнае која по ред љубовница.

Да, се работи за секојдневен настан до кој окото на јавноста не успеало да допре, како и во ногу други врзани за нашата професија како авионска посада.

Сепак, причина за вашата скорешна смрт не е одбрана на правата на авионските посади, ниту пак, осуда насочена стриктно кон капетанот Џек. Ниту пак, сте вие, случајни патници, кои најнакрај сте сосем случајни патници низ животот со сета своја трагикомичност, како и самиот јас.

Гледате, овој авион е мојот живот, а по некоја игра на случајноста, сега е и вашиот живот.

Неговата смрт ќе ја споделиме сите.“

На лицата на патниците се отцртуваше виножито од емоции кои рангираа од вдашена несигурност до скептична резервираност.

„Го знам секое негово ќоше. Сè освен црната кутија во која ќе остане снимка од моево обраќање. Набргу по неговото уривање, надлежните за овој случај ќе успеат да ја откријат причината.

А сепак... дали верувате дека медиумите ќе имаат мудра да ја изнесат вистината во јавност?“ – гласот кој звучеше речиси весело, праша подзабавено.

„М?“

Во кабината во која згрчено стоеја капетанот Џек и стјуардот Дејв, влезе бледата и преплашена Керолајн.

Вџашениот капетан се обидуваше да остане присебен.

Разговараше со авионското обезбедување кое му потврди дека контролата над авионот навистина беше во рацете на оној кој се обраќаше.

„Можеме да го отвориме влезот од кабината во рок од еден час, но ќе не слушне“ – го имаше на линија шефот на обезбедување.

„Што да правиме, сер?“

„Почекајте.“

Капетанот беше сконцентриран на пораката на еден од најдобрите пилоти со кои имаше прилика да работи.

„Затоа, ви велам, во овие неколку минути кои ви преостануваат, пресудете сами дали воопшто имате причина да жалите за своите лажно одживеани животи.

Јас не би за својот.

Токму заради ова, уште од првиот миг кога пред 26 години за прв пат влегов во пилотската кабина, на мојот материјален свет во овој проклето изгубен живот.“

По неколку мига продолжи.

„Дали навистина имате причина за жалење? Или едноставно, водени од стравот произлезен од егзистенцијалните инстинкти, чувствувате дека треба да живеете? М?

Пред да си одговорите самите на себеси, дозволете да ве прекинам: одговорот го знаете.

Како што знаете и куп други нешта.

Вие не сте наивни.

Напротив, сите сме многу рационални и пресметливи, иако селективно.

Пресметуваме во нашите животни задоволства, во љубовта, во тоа дали е подобро да излеземе човечко ѓубре кон некого на момент, за да би добиле позиција на 2 или 3 моменти.

Веруваме во оваа исплатливост и пресметливост, заради која и во овој авион сте поделени на бизнис и економска класа.

Можеби тие се причината заради која и самиот сум заглавен во безднава.

На светот повеќе не му требаат пресметливи луѓе.

На светот му треба повеќе љубов. На светов му треба повеќе суштина. Небо наместо земја.

Имаме крилја, а живееме во затворот на своите умови. Време е да го напуштиме!

Време е да се вивнеме во светлината... Fiat Lux!“

Авионот се претопи во светлината.

Една точка од небото над Скопје блесна во совршен сјај, магнетизирајќи го вниманието на илјадниците кои шетаа долж кејот, паркот, трговските центри...

По неколку дена, светските весници осамнаа со натпис на насловните:

„Бомба на ИСИС го распара небото над Скопје“

ОВОШНА КОШНИЦА

Самовила оди по главниот пат низ градското гето во Кампала, Уганда.

Носи прслук и мини-сукња. На левото рамо има тетоважа: ПРАВДАТА Е..... НЕМ РАЗГЛАС НА ВИСТИНСКАТА МОЌ НА СЕТО ОНА ШТО ЈА РЕПРЕЗЕНТИРА БОЖЈАТА ВОЛЈА на стандарден малајски со примеси на западно индо-кинески.

Во раката држи огромна кошница со секакви овошја.

Одеднаш, забележува исечок од насловна страница на весник разлелеан на ветрот.

Пишува:

„Над третина од децата од претшколска возраст изложени на глад“.

Самовила се насмевнува и радосно отпочнува да скока.

Ги менува нозете на отскок наизменично.

Наидува на 4-годишно девојче и му подава јаболче.

Девојчето насмевнато заминува.

Самовилата продолжува да се движи во отскоци и здогледува малку поголемо момче.

Му подава ананас.

По неколку мига забележува семејство со 18 деца и на секое од децата подава по парче овошје.

Родителите насмеvното заминуваат, а таткото миг подоцна го апси полиција за трговија со обое-но робје.

Одеднаш, кон Самовилата се затрчуваат илјад-ници возрасни.

Самовилата, бликната од радост, од кошницата вади бомба и со цела сила ја фрла во вис.

Бомбата почнува да паѓа надолу и одеднаш од неа се издига падобран.

Илјадниците затрчани преплашено бегаат на-назад, но снажниот ветар ја дува бомбата со падо-бран кон нив.

Одеднаш, гласно: БУУУУУУУУУУУУМ!!!!

Овошје на сите страни.

ПРИКАЗНА ЗА ВОЛШЕБНАТА БРАДА

Антоние се роди на 12 декември 2012-та во Владивосток, Русија.

Главниот гинеколог го подига и подава на мајка му.

„Машко е“ – ѝ вели. Оваа го зема в раце.

Гласно

„ААААААААааааАаааааАааааААаАа“ одекнува низ главниот хол, сè до Тајниот оддел за психијатрија и Трансфузиологија.

„Докторееееееее, бебево има брадааааааа!“ – се расплачува мајката.

Докторот оди до соседната соба и се враќа со нови очила, диоптрија 58, 5, идентична со неговата возраст, која од пред 3 часа му е тетовирана на чело.

„Да“ – констатира.

Мајката, плачејќи, случајно го допира бебето по брада и одеднаш го менува лицевиот израз; прво и станува неутрален, потоа се насмевнува, па почнува да се смее на цел глас.

Откако необјасниво станува од кревет, почнува да крши чинии од болничкиот под од радост.

Бабиците се вчудовидуваат и ја фаќаат и врзуваат. По неколку минути доаѓа болничка кола и ја испраќаат во лудница.

Една ќелава бабица потоа го зема бебето и почнува да го гали по брадата.

Одеднаш се стреперува и го пушта бебето.

Се допира по врвот од скалпот и забележува дека почнуваат да и растат влакна.

По неколку минути бабицата добива густа, црвена коса.

„Отсекогаш посакував црвена коса зашто црвената е боја на работничката класа“ – изјавува задоволно во собата пред останатите бабици и заминува.

По неколку минути, двајца пијани анестезиолози доаѓаат да го галат бебето по брада и одеднаш се отрезнуваат.

Веднаш потоа, болен од рак случајно паѓа во близина на бебето.

Бебето почнува да се смее на цел глас и болницата почнува да го гали по брадата.

* * *

Неколку дена подоцна, Мајк Тајсон, племенски врач, во својот мирен дом во Уганда го чита насловот на најчитаниот дневен весник:

„ШОКАНТНО: РУСКИТЕ НАУЧНИЦИ ОТКРИЈА БЕБЕ СО ЛЕКОВИТА БРАДА!!!“

Мајк врти на 38-ма страна, каде има интервју со бебето.

Сепак, Мајк не знае да чита и го прескокнува интервјуто.

* * *

По неколку дена, Мајк заминува на интервју во руската амбасада.

* * *

На 11 Мај 2013-та, Најк, полуписмениот брат на Мајк, оди до трафика.

Го купува најчитаниот весник во Уганда и гледа во насловната:

„Се распадна ЕУ“, „Одмрзнат Волт Дизни“, „Нова граѓанска војна во Уганда“.

Веднаш подолу:

„НЕМА ДА ВИ СЕ ВЕРУВА: КИДНАПИРАНО БЕБЕТО СО ВОЛШЕБНА БРАДА, ПРЕТХОДНО ОТКРИЕНО ОД РУСКИТЕ НАУЧНИЦИ“ со поднаслов: „Осомничениот е црнец во црн мантил кој бега низ снегот на Камчатка“ и под-поднаслов: „ако го видите, не сте далтонисти“.

Најк престанува да зјапа во насловната.

Го носи весникот дома и ѝ го подава на мајка му, таа знае да чита.

„Лелеееее, ова мора да е некое масло на Мајк!“ – му вели избекумено, а тој веќе заминал во градината да лови муви со мрежа за една изложба.

* * *

Шангај, 2019.

Мајк Тајсон ја има најголемата приватна ординација во светот, а Кина станала најголема светска економија.

Луѓе од целиот свет чекаат редици за преглед, кој воедно е и интервенција на д-р Мајк Тајсон, главна ѕвезда на светски најпопуларното риалити шоу – „Свето Вlakно“.

На најголемиот екран во центарот на Кампала, Уганда, илјадници запрепаствено го следат „Свето Влакно“.

Се појавува Најк. На вратот носи ланче со крст, а од џебовите му вири по една Библија.

Го бакнува крстот и се крсти.

* * *

Шангај, 2021.

На вратата од ординацијата на д-р Мајк Тајсон изработена од злато од Уганда, тропа црнец со долги суканици и по една Библија во секој џеб.

„Добар ден, д-ре“ – вели.

„Оооооо, па ти си мојот брат! Кај си бе, Најк“ – му одговара Мајк.

Црнецот си ги собира суканиците и ја поднаведува главата во неверување.

„Мислев нема да ме препознаеш, Мајк. Како успеа, жити сè!?“

„Еј, па и ти. Ако не сум те видел повеќе од 8 години не значи дека сум глуп!“

„Ја па намерно се маскирав“.

„Знам“ – му одговара Мајк.

„Сакаше да ми го одземеш Елвис и да го уништиш затоа што мислеше дека е Антихристот. Во Откровение 13:33 пишува:

*Видов една од главите на свертот како ја уби-
ваат, но раната беше набргу излечена. И целата
Земја беше зачудена и го следеше свертот.*

А бе, до кога со тие Библии, ти го испржија мо-
зокот, човече“.

Најк воздивнува.

„Елвис е моето брадосано чудо од дете“ –
додава Мајк.

„Фаќај“ – му фрла плетенка.

Најк ја фаќа плетенката и следниот миг поч-
нува да брца по џебовите.

Од едниот џеб вади неколку обетки. Во рок од
неколку минути прави пирс на нос и на лева веѓа, а
крстот од ланчето го свртува наопаку.

Оди до фризер и овој го шиша мохавка.

Оди до бутик и му даваат долги фармерки.

Оди до салон за тетовирање и му ја тетовираат
датата на раѓање на Џими Хендрикс на чело.

Оди до музичка продавница и му даваат куп
гитари за да свири јака панк музика.

Оди во бар и му ги кршат од глава едни хеви
металци, нејасно изгубени во далечината.

ФИЛОЗОФОТ И ЛЕТЕЧКАТА ЦИГЛА

„ „ „ „Реалноста е илузија.“ – напиша филозофот“ “ – напиша метафилозофот“ – напиша [мета]филозофот“ – напиша [мета(мета)]филозофот, истиот миг кога една цигла падна откај Плутон и му рече дека (спротивно на неговите дотогашни убедувања кои знаеше дека треба да се реформираат) претераното мислење не е баш здраво, и дека халуцинира, и дека реалноста е илузија предизвикана од недостиг на летачки цигли кои зборуваат.

ГОЦЕ ДЕЛЧЕВ БЕЗ МУСТАЌИ

1902, Ноември.

Гоце се буди од кошмар и решава да не се оптоварува со идеи за слобода, народ, нација и држава.

Јане, Даме и Питу го викаат на рапорт, но тој не одговара.

Решил да стане манекен и гастербајтер, влегол во хипички филм, сменил имиџ.

Заштитен знак му станала фразата „Слобода е у мода“, а на англиски често на крај на реченица знаел да каже „Peace or cease“, покажувајќи два прста.

Еден ден отишол дома, ги изгланцал чевлите и почнал да се бричи.

Занесен во некоја нова композиција од Густав Малер, не сакајќи си го потскратил десниот брк повеќе одошто требало.

„Ебате малер ебате“ – рекол и заклучил дека заради симетрија мора да го потскрати и левиот.

Потоа спонтано почнала да му одекнува една постара од Ричард Штраус, па не сакајќи си го потскратил левиот брк повеќе одошто требало. Заради симетрија морал да го потскрати и десниот.

Во тој миг се погледнал во огледало и видел дека од брковите му останала една вертикална линија која делувала доста футуристички, отприлика вака:

Не му се допаднал новиот експериментален брковен облик на г. Г. Делчев, што го навело споменатиот да го доизбричи и преостанатиот брковиден сегмент од влакната кои му ја покривале брадата, спонтано отпевајќи некоја непозната ба-

лада на лаута, мандолина и/или тамбура, која делувала слично на сиртаки; секако, не грчко.

Всушност, според значаен број независни истражувања и статии публикувани на релевантни интернет портали⁴, сиртакито т.е. сиртото доаѓа од глаголот *σύρω* – „тегнам“ (грч.) и е обновена форма на старогрчкиот танец познат како *ормос*, што во превод значи *жица*. Значи, сиртаки = тегнење жица = свирење жичен инструмент. Следствено, сиртакито претставува значаен аспект на **старогрчката** културна матрица на некој начин поврзан со свирењето жичани инструменти.

Потоа си стокмил една убава, карирана вратоврска, погледнал во кристалниот часовник на левата рака, ги изгланцал чевлите уште еднаш, погледнал во кристалниот часовник на десната рака, си направил неколку селфија на кои му коментирале познати револуционери од странство и излегол од дома.

Кога стигнал во Солун, се качил во возот и тргнал накај Западна Европа, попрецизно Лондон.

Г. Г. Делчев бил поканет од британската редакција на списанието за часовници – *Revolution* да позира со својот часовник, отворајќи му можност да

4 грч *συρτός*; Henry George Liddell, Robert Scott, *A Greek-English Lexicon*, on Perseus; Rickey Holden, Mary Vouras (1965) "Greek Folk Dances", стр. 84; Rennell Rodd (1892) "The Customs and Lore of Modern Greece", стр. 88

започне со реализација на својот сон: *да стане светски познат манекен кој би направил вистинска револуција на модните писти.*

Во возот наишол на млад човек со чудесна фризура и тотално демодe бркови.

Здогледувајќи го во левиот, заклучил дека десниот брк му е сосем ист, со ист број на влакна, иста должина, боја, нијанси, текстура, насоченост и волумен, а лицето му одговарало совршено за тој тип бркови, баш како за реклама.

- Брат, ти треба да дојдеш со мене и да станеш манекен. Треба да рекламираш пена за бречење...

Човекот отспротива одеднаш широко ја отворил устата и престанал да молчи до крајот на патувањето, во континуитет изговарајќи ја буквата „м“, длабоко во себе.

- Ти дали знаеш дека Исак Њутн... – се обидел да каже.

- Не, не знам кој е Исак Њутн. Глуп сум и... – го прекинал Гоце, пред и самиот да биде прекинат.

- Ок – го прекинал човекот со чудни мустаќи. Моето име е Ајнштајн. Алберт Ајнштајн. Исак Њутн создаде теорија со која сакаше да објасни што е просторот со помош на три закони. Во текот на вековите се открија многу пропусти во неговата теорија и тука на сцена стапувам јас.

Во тој миг во купето влегуваат двајца носачи. Сцената е поставена, а Ајнштајн се качува.

- Според моите пресметки... – извадил од џебовите 19 книги поезија и се фокусираше на една,

од која извадил лист со равенства, според моите пресметки, просторот не е празен како што тврдел г-динот Њутн. Кога Господ ја создал вселената...

- „Не гледам никаков Господ во вселенава“ – Јуриј Гагарин, 1961-ва – го прекинал Гоце.

- Добро, не ми беше тоа поентата...

- А btw...

- Шо е btw? – прашал Ајнштајн.

- „Патем кажано“.

- Ааааа, ок.

- „Ок“? Мислиш „океј“?

- Тотално.

- Кул. Патем кажано, твоите пресметки не се твои туку на Милева.

- Која е Милева?

- Небитно, ќе ја запознаеш.

- Еј, како знаеш дека ќе ја запознаам? Ти да не...

- Не знам ни јас баш како, но... – додаде Гоце замислено.

Во тој миг, обајцата се погледнаа.

- Јас го трансцендирам простор-времето! – рече на сиот глас Гоце.

- Молам?

- Ајнштајн! Слушај ме добро!

Ајнштајн извади чепкалки за уши и по детално чешање ги извади.

- Види. Во 1905-та и 1915-та ќе излезат нови теории за просторот и времето. Ти ќе бидеш човекот кому светот ќе му ги припише.

- Јас?

- Да, иако се прастари.

- Ок, и?

- Првата ќе се вика „Специјална релативност“, втората – „Општа релативност“. Во првата ќе констатираш инваријантност на физичките закони во сите референтни системи и дека брзината на светлината во вакуум е иста за сите набљудувачи без разлика на самото движење на светлосниот извор. Во втората, пак...

- Извини што ќе те прекинам. Што планираш со манекенската кариера?

- Заеби ја манекенската кариера.
- Ок. Чекај да земам лист и пенкало.

Ајнштајн земал лист и пенкало и почнал да пишува.

- Во втората – додал возбудено Гоце, ќе се фокусираш на геометриски опис на гравитацијата, при што ќе ја генерализираш претходната теорија заедно со њутновската универзална гравитација.

- Што значи „генерализира“?

- Ќе ја прошириш. И тоа на начин кој ќе ги обедини просторот и времето, создавајќи простор-време. Ќе заклучиш дека енергијата и материјата се две страни на иста паричка, при што простор-времето е закривено секаде кајшто има енергија или материја.

- Значи ќе создадам некакви равенки на поле.

- Да, равенки кои ќе се наречат *Ајнштајнови диференцијални равенки на поле*. Ќе го разбереш светот како поле за константен натпревар меѓу времето и просторот, од една, и материјата, односно енергијата, од друга страна. Резултат на оваа борба е и моето трансцендирање низ историјата, кое штотуку го сфатив.

Тогаш Гоце доживеал ненадеен момент на *еурека*, денес популарно наречен *почеток на пре-дизборен молк*.

- Како мислиш? – прашал Ајнштајн.

- Па еве, некако сум успеал да отпатувам низ времето и назад штом ги знам сите овие работи.

Оваа мистерија мораме заедно да ја истражине: ти – најреволуционерниот научник во историјата, и Јас – најреволуционерната фигура во поновата македонска историја.

- А откај знаеш дека знаеш?

- Хммм... навистина! – промрморил замислено Гоце.

По 15-тина минути тишина, тишината била прекината од неговиот глас:

- Навистина! Откај знаеме дека нешто знаеме?

По 28 минути тишина прекината само од громгласното брмчење на забрзаната локомотива и кавгањето на 4 жени и травестит во соседното купе, прекината била тишината:

- Сега знам дека она што го знам не знам ни дали го знам, а камоли да знам што сè не знам додека мислам дека сè знам!

Гоце во тој миг станал, а ситуацијата станала вонредно сериозна.

Набргу група вонземјани се симнале директно во купето и објасниле дека знаењето, како и дел од технологијата со која бил снабден Гоце биле резултат на минорна космичка грешка произлезена од нивното патување низ времето 50 милијарди години во иднината, при што вселената била спасена од некоја глупост.

Ситуацијата се смирила.

Сите биле среќни и пиеле безалкохолно пиво со вкус на јаболка.

ТАЈНАТА НА ПЕРОТО

Никаквецот беше пират.

„Никаквецу, зошто си пират?“ - го праша еднаш еден капетан, миг пред неговото судење за пиратство за кое казната беше општо позната.

По нејзиното отслужување и реинкарнацијата во тело на друг никаквец, препродавач на антиквитети, почна да крои бизнис-планови.

Еднаш организираше аукција за откуп на хартијата со која го поминувал времето во тоалет додека ги пишува забелешките за својата, како што, демистифицирајќи ја литературната есенција на неговото дело, велеа критичарите, „убава поезија“.

Откако никој не му ја купи, одлучи да го смени планот: отвори Агенција за брзо распоредување на писатели.

На визит-картата му пишуваше:

*Трајан Митевски, специјален писател
Шеф на Агенција за брзо распоредување на
писатели – „Рефлекси на мртв коњ“*

Наскоро за Агенцијата се расчу ширум царштината, а потоа и низ светот.

Во неа сакаа да влезат многумина угледни, ре-
номирани и меѓународно познати писатели, некои
и објавени.

Сепак, критериумите беа толку строги што ни-
кој не успеа да стигне до фазата на конкурирање;
ниту еден не успеа да конкурира на јавните пови-
ци навремено.

Можеше да се конкурира од 8:13:03 до 8:13:03:
08 според временската зона UTC+5:00 (Исламабад
и Карачи), но брзината на рефлексите за поднесу-
вање кандидатура на потенцијалните кандидати
не дозволуваше тие да се наречат кандидати за
Агенција за брзо распоредување на писатели.

Еднаш му се јави еден великопоседник на кој
му се расипа чешмата, и адекватно, му притреба
експресна реакција.

Во рок од неколку минути Трајан успеа да стиг-
не, да ја хакира надворешната порта поставувајќи
нова лозинка, да се провлече низ десетмината ст-
ражари, да ја хакира внатрешната врата од куќата,
да ги исклучи и поправи камерите, да свари 2
кафиња и 5-6 јајца (вежбаше непосредно претход-
но) и на крај, да дојде до самата чешма пред да
почне да пишува.

Пишуваше стоечки. Стоеше на една нога. Лева-
та. Беше левичар во срце. Дури и во бубрег. Само
тој му остана. (Во таа чест, еднаш напиша песна:
„Само ти ми остана“.)

Пишуваше неколку часа.

Пишуваше за срце, не за публика.

Кога заврши, му го даде листот на великопоседникот и мистериозно исчезна.

Оттогаш никој повеќе не го виде.

На листот пишуваше:

„Оваа чешма е како умот на вистинскиот писател. Само пукнатата цевка може да излее толку многу вода. Само пукнатиот филм може да биде извор на непрекината инспирација од монументални димензии.“

Под напишаното имаше мистериозен симбол: зборот „АЗБРНППНМК“ и цртеж на перо.

По неколкугодишни толкувања се дозна дека зборот всушност претставува кратенка за Агенција За Брзо Распоредување На Писатели – „Рефлекси На Мртов Коњ“.

Никој не успеа да го протолкува значењето на перото.

ГЛИЧМЕН

„Што е подосадно од класичниве суперхерои?“ – праша Гличмен пред преполната сала стрип фанатици и замижа.

Еден човек крена рака, но останатите присутни му шепнаа дека се работи за реторичко прашање, па тој зацрвени како крвта што течеше низ неговите родољубни жили и се повлече со столот 6 сантиметра наназад.

Гличмен молчеше. Беше во енергетски неопислива, медитативна фаза.

Одеднаш ја манифестираше својата супер-моќ, распрснувајќи се во скоро сите насоки, отприлика вака:

ПОЛИТИЧКАТА СИТУАЦИЈА НА ЧОВЕШТВОТО
Е МИНУНЦИОЗНО И СЕОПФАТНО ТРАГИКОМИЧНА
(КАКО НА ПЛАН НА ДЕТАЛИ, ТАКА И НА ПЛАН
НА ЦЕЛИНА)

Полноќ. Шеташ низ парк и инспириран од сеопштата ситуација на човештвото ти се приодува до тоалет.

Четвртноќ. Ти приоѓа непознат тип во мантил.

Бара ќибрит. Немаш. Почнува да зборува на сомнителни теми како политичката ситуација на домашен план и смислата на човековата егзистенција.

Следните 22 часа филозофира за љубовните афери на славните од првото тромесечје на годината, а подоцна нагло ја менува темата на интерпланетарната политика на човечката раса.

„Не правам више муабет за политика“ – си одиш.

Притаени звуци од блиската кафана чиј газда беше уапсен последниот месец ја параат ноќната штама под 87-проценти полната Месечина.

ТУТАН КАМ ОН

Беше прекрасен септемврски ден кога бродот „Тутанкамон XL“ од Либија пристигна на пристаништето *Ил Порто* во Лампедуза.

Одеднаш: масовна тепачка.

Мигрантите од Сомалија се степаа со мигрантите од Саудиска Арабија заради најновите интерпретации на специјалната релативност: додека првите се убедени во исправноста на нео-Лоренцовата интерпретација со контракција на должината и истегнување на времето за сите појави во „неподвижниот етер“, односно преферираната референтна рамка, вторите инсистираат на мошне проширениот СМЕ на Алан Костелецки и другите, кој воедно ги поврзува и динамичките ефекти на Стандардниот модел и општата релативност, притоа фокусирајќи се на спонтаните кршења на Лоренцовата инваријантност и ЦПТ симетријата.

Победуваат мигрантите од Сомалија. Саудијците бегаат во паника.

Наскоро и меѓу Сомалијците се создаваат два табора.

Едните сметаат дека Лампедуса се пишува со -е т.е. Лампедуса, другите дека е со -и т.е. Лампидуца.

Победува -е варијантата. Претставниците на -и варијантата против својата волја завршуваат на бродот кој се враќа за Либија.

Бродот пристига и поразените се симнуваат.

Двајца од пристигнатите се гангстери. Решаваат да одат пеш до Сомалија низ Сахара. Едниот во далечината почнува да гледа ланци, апарати за товирање и Шевролет Импала со екстра хидраулика и GM X-рамки, типично West coast-овски. Се движат сами од себе.

Гангстерот се затрчува во правец на здогледаните предмети, но го спречува колегата, при што овој паѓа мошне необично и прави џиновска дупка среде песокта.

Оддалечувајќи се од дупката, другиот спонтано го врти вратот наназад во обид да си го почеша со заби и во тој момент го здогледува неверојатното: на небото лета мотор возен од тип со американско знаме на чело.

Гангстерот ги затвора очите и ококорува, но моторот сè уште лета. Другиот гангстер му фрла нешто пред нос кое експлодира и овој се шокира. Другиот гангстер се церека, па првиот доаѓа до него и му бапнува толку силен шамар, што го разделува на повеќе делови кои ги испраќа во различни димензии.

Сепак, по експлозијата неговите перцепции се зашеметени и овој патува низ пустината. Стигнува

до полициската станица во Бенгази и го пријавува случајот.

Главниот инспектор го сослушува и видно замислен му вели дека случајот не е во нивна надлежност и го испраќа до Триполи.

Гангстерот стига во полициската станица во Триполи. Главниот инспектор му вели дека во моментот во земјата има граѓанска војна и сите полициски офицери во главниот град се зафатени, но може да си ја проба среќата во Мсалата.

Гангстерот стига во Мсалата, и случајно наидува на инспекторот, кој носи карирана црвена кошула, шорцеви и маче. Го прашува дали случајот е во нивна надлежност. Инспекторот го прашува кој случај и тој објаснува. По кратко, но ефективно, како и сеопфатно, а во исто време, мошне лаконско објаснение, инспекторот вели „не“, додавајќи „но можеш да си ја пробаш среќата во...“ - гангстерот го прекинува и вели дека „среќата е глагол“, дека „таа е патување“, како и дека „секој ден е патување, а патувањето само по себе е дом“.

Инспекторот трепка.

„Здраво, јас сум Тутан“ - му вели гангстерот.

„Тутан, кам он“ - го фаќа за рака инспекторот, водејќи го на кафе.

28-ОТ СПРАТ

Тајното Пишувачко Друштво четврточки заседаваше во блиндираната сала на 28-от спрат од Мермерниот Замок која воедно беше и седиште на моќната меѓународна организација.

Новата Министерка за Напредна Култура со зелено-жолта мохавка, црна вратоврска и пирс меѓу споените веѓи беше (скриено, но) неизмерно лута што една од камерите во главниот ходник не функционираше, го потапша Претседателот и му шепна со благ тон: *мислев дека сте во тек со новото време.*

Претседателот во себе си рече: *богами и јас.*

Министерката додаде: *богами треба да си купите јапонски камери.*

Во контролната соба 11-Х/С еден од надзорниците забележа неизбришлива, но подвижна црна дамка на еден од радарите кој посочуваше дека движечкиот објект се наоѓа непосредно пред Кулата. Навистина беше неизбришлива и со оглед на тоа, надзорникот побрза да го извести Раководството.

Дамката, која надзорникот претпостави дека е всушност, познатиот писател Заратустрес, лидерот на Отпорот, наскоро влезе во зградата. Истиот миг на цел глас одекна Главниот Аларм и крокодилите

од Уште Поголемиот Базен Со Крокодили, опремени со специјални пера кои испалуваат ласерски зраци беа пуштени.

Заратустрес, предводник на Отпорот, беше силен, мускулест алфа-мажјак со златни очила од 13 487 евра, вратоврска, карирано сако, гумени пантолони и патики од бизонска кожа и златно-зелен елек, во кој беа заљубени сите членки на Друштвото, вклучувајќи ја стрината на кумот на Претседателот, кој пак, налутен од ова, по кратка постапка ѝ го поништи членството и ги набрка и останатите членки, а на нивно место постави статуи од познатиот вајар и советник на Министерката за Напредна Култура – Робинзон Карусел. И потоа ја тресна вратата.

Според радарите, Заратустрес за кратко навлезе во вториот спрат на зградата од каде надоаѓаа страшни крици. Тоа беше озлогласената одаја каде се спроведуваа тајни експерименти врз живи човечки суштества кои требаа да определат дали и кој би можел да стане пишувач. Оние кои успеваа да станат, беа праќани на летување во Големиот Цветен Логор да го живеат животот за кој пишуваа во своите дела.

Заменик-Претседателот кришум дотрча до вратата на Кризниот Штаб и постави книги врз подот во слободниот простор меѓу вратата и нејзината рамка. Миг потоа, Претседателот бесно и со сета сила ја тресна вратата, но тресокот не можеше да

се слушне затоа што во истиот миг му засвони мобилниот со рингтон од „Лето“ на Вивалди.

Беше одговорниот од службата за безбедност.

- Да? - праша Претседателот.

- Немаме никакви информации каде е.

- Па јас го гледам на радар, будало!

- Сигурен си?

Претседателот поцрвене од бес и го исклучи телефонот.

Веќе следниот миг, тој повторно засвони.

- Види, немаме никаква информација од крокодилите со ласерски пенкала и...

Претседателот немаше време за глупости. Мораше да се преземе акција. Затоа, во длабок бес повторно го исклучи телефонот и го фрли во аквариумот со небесно сини пирани во кој го чуваше клучот од... не е важно. Она што е реално важно е што радарот покажуваше дека Заратустрес веќе успеал да стигне до осмиот спрат, а Министерката и заменик-Претседателот чувствуваа голема, експлозивна и вехементна, но возбуда која знаеја дека кога-тогаш, порано или подоцна, на еден, друг или сосем четврточки начин, ќе финансира со заоѓањето на старото, односно изгревот на новото Сонце.

Затоа предложија партија покер.

Играа како денот да е последен, и додека играа, учеа еден од друг. Учеа како да ќе живеат бесконечно.

Додека траеше нивната партија, Претседателот, поранешен невроендокринолог, мислеше. Мислењето како биолошки процес, согласно неговите сознанија, и тоа како потпаѓаше под влијанието на хормоните, особено глукокортикоидниот кортизол кој, правејќи стрес, можеше привремено да ја наруши нормалната функција на мозокот, или пак, гонадотропин-рилизинг хормонот (ГНРХ), фоликуло-стимулирачкиот хормон (ФСХ), лутеинизирачкиот хормон (ЛХ), тестостеронот и другите, кои имаа своестрани влијанија врз севкупниот когнитивен капацитет на дадена индивидуа, а кои пак, му беа предмет на анализа во една неодамна објавена студија. Нејсе, неговите мисли се однесуваа на создавањето план за справување со новонастанатата ситуација.

Седеше во медитативна лотус положба и гледаше во мониторот.

Со секој искачен спрат на Заратустрес
глукокортикоидниот кортизол растеше
неговите мисли се интензивираа
неговите мисли стануваа Едно со стресот,
но неговите мисли стануваа поезија.

Стресот растеше, а за тоа доказ беше и преоптеретувањето на дигестивниот тракт кој, како што медитацијата му побуди потреба за празнотија и прочистување од негативност, така повторно му побуди потреба за прочистување од негативност,

потреба за празнотија. Потреба да се биде сам, присутен, овдешен.

Замина во тоалет истовремено кога Министерката го победи заменик-Претседателот, кој пак, исто така истовремено ги ококори очите, ја отвори устата со намера да го спречи поразот во мигот кога забележи дека е неизбежен (а тоа беше истовремено) и во забавено движење ја подаде раката кон масата... штета, немаше што конкретно да се направи.

Претседателот веќе заврши со работата во тоалет и ја подаде раката кон чешмата. Огледалото изгледаше некако чудно. Или не, тоа беше стресот од неизвесноста дека Заратустрес може да дојде секој момент.

Ги изми рацете и побрза, без проклетите покерции, кон Специјалната Соба За Вонредни Ситуации чиј код му беше тетовиран во брадата под лицата. Всушност, се врати во тоалетот, се избричи, и побрза кон Специјалната Соба За Вонредни Ситуации. Ах, заборави да го види кодот. Се врати во тоалетот, го прочита кодот и побрза кон Специјалната Соба За Вонредни Ситуации, влезе внатре и седна на кожната фотеља.

Наскоро засвони Специјалниот Телефон поставен во средина на Округлата Маса.

- Да? - се јави Претседателот.
- Ало, надзорникот е.
- Да?

- Види...

- Да?

- Абе...

- Да?

- Сакам да ти кажам, овај... онаа црната дамка...

- Да?

- Абе тоа не е Заратустрес.

- Да?

- Да. Тоа е уствари... мала зафрканција. Да не речам, метафора. Знаеш, мора да вежбаам и учам дека сум жив. Еднаш самиот рече дека човек треба да учи како да ќе живее бесконечно, а да се учи еден од друг и да се живее како денот да е последен, па ме замисли како да се живее бесконечно ако научиш дека денот ти е последен, но добро, важно е дека ова денес со Заратустрес не се случи, туку е моја метафора, односно тест за моите стилски вештини надевајќи се дека... еден ден...

- И јас ќе станам пишувач?

- Да! Дека еден ден и јас ќе станам пишувач и дека ќе го имам светот на лист хартија нежен како дланка...

Претседателот ја искорна слушалката и... сакаше да ја фрли некаде но просторот беше претесен за какви било маневри. Од стрес го заборава кодот.

* * *

Стефан Марковски (р. Гевгелија, 01.12.1990) е современ македонски писател и поет.

Дипломирал на Катедрата за општа и компаративна книжевност при Филолошкиот факултет „Блаже Конески“ и е апсолвент на Институтот за Филозофија при Филозофскиот факултет во рамки на Универзитетот „Св. Кирил и Методиј“ - Скопје.

Постдипломец е на Факултетот за Драмски Уметности – насока Филмско и ТВ сценарио.

Ги објавил книгите: „Еднонасочно“ (роман, 2009), „Апеирон“ (поезија, 2010), „За некои спомени на онаа некогашност“ (поезија, 2010), „Хиерархиска еволуција на свеста“ (психологија и филозофија, 2012), „Мета(де)конструкција и општа филозофија“ (филозофија, 2012), „Среќата е глагол“ (психологија и филозофија, 2013), „Продавачот на ветар и магла и други приказни“ (раскази и

драмски текст, 2015), „In Nomine“ (поезија, 2016), „Сиво сјаат вселените“ (поезија, 2016), „Смртта долетува насмеvната“ (раскази, 2017).

Автор е на сценарија за краткометражни, сериски филмови, како и на едно сценарио за долгометражен филм.

Член е на Друштвото на писатели на Македонија и на Македонскиот центар на Интернационалниот Театарски Институт (ИТИ).

Автор на есеи, статии и трудови од книжевната теорија и филозофијата.

Уредник е на поетските збирки вклучени во проектот „Метрички карван“, како и на книжевното списание „Современост“.

Марковски е добитник на книжевни награди и признанија за поезија, проза и есеистика, а дел од неговото творештво е преведено и објавено на неколку јазици.

Стефан Марковски во збирката *Смртта долетува насмевната* маестрално ја демонстрира бескрајната флексибилност на приказните како протетски жанр: приказната може да биде буквално сè.

Марковски како образован и самосвесен раскажувач знае дека, токму заради таа своја особина, кратката приказна не може да инсистира на сликање на сеопфатноста на светот, туку на само еден негов, впечатлив настан. Нижејќи репрезентативни настани еден по еден, Марковски на читателот му нуди широка, но не и целосна слика на светот. Во тој стеснет, но заокружен и функционален, прозен свет на Марковски има нешто фаталистичко.

Кафкијанската атмосфера во приказната „Сепак сме Светлина“ највпечатливо сведочи за авторовата намера да се занимава со комплексни теми редуцирани од средствата за селекција. Мигот на спознание, како канонски облик на модерните кратки приказни е главна одлика на кратката проза на Стефан Марковски.

Неговите херои, често и самите писатели, во приказните доживуваат преломни животни мигови од типот на „фатален удар“ кога на невината глава им се срушува строга пресуда заради тоа што

создале поетски свет толку различен од стварниот или кога ги прекинуваат три надреални, изненадни куршуми во текот на нивниот јалов обид за дефинирање на модерната поезија.

Јазично и стилски одлично обликувани, а повеќето и изразито духовити, приказните на Стефан Марковски нудат и еден посебен квалитет кој ги одликува само врвните мајстори на раскажувањето: тие секогаш имаат отворен крај, кој на читателите им овозможува бескрајни интерпретативни проширувања, што ги чини интригантни и заводливи.

Срѓан В. Тешин

ДУХОВИТОСТА НА ПРОЗНАТА ДРАМА

Стефан Марковски е студент на последипломски студии по Филмско и ТВ сценарио. Но тоа и не е најбитно. Тој е млад писател полн со страст и испробан во сите книжевни видови – од роман до поезија. Има и по некое сценарио, како што веќе рековме. Тоа е побитно од сè друго. Затоа за мене овој автор е духовит драмација во прозата.

Стефан има нова книга на кратки раскази. Тие се како синописи. Често се ослободени од некоја „кичнеста“ литерарност, често се преполни со дијалог, но, речиси без исклучок се драматични. Во сите тие раскази кои во насловите имаат и бројки и смрт има страствена драма.

Онакви дејствија кои се често извртени со големи преврти. Одлични се на моменти, но, поодлична е надежда што овој писател и ја дава на современата македонска книжевност, а тоа е нејзината модерност. Модерноста на неговите ликови и ситуации.

За Марковски понекогаш фабулата не е побитна од напнатоста, а најбитно е тоа што е брз и свој. Веќе наговестува и лична поетика.

Стефан е емотивен човек. Но тој е и еснаф писател. Не се труди да мудрува и фасцинира со ларпурлартизам, туку често е ангажиран и сака да раз-

решува јанси, болка и да иронизира. Има кај него кратки реченици за слем поети. Но, има и сценарија за филмови. А најмногу има страст за пишување. Добро пишување е тоа.

И затоа од, сето претходно, морам да признаам дека ми е особена чест што овој млад писател го препорачувам, не само на еснафот и учената критика, туку и на општата јавност која има глад за нова, свежа и тукашна кратка проза.

Ред е да имаме драмација меѓу прозаистите. И ние овдека во овој век, како што беше Антон Чехов на времето.

Сашко Насев

Содржина:

Смртта долетува насмеvната	5
Сепак сме Светлина	15
Каде што се раѓаат чудата	18
Бездомна случајност	23
Лутиот луд професор или за една нова социјална парапсихологија на суштествувањето	27
Акционен филм	29
Ресторан „Т“	30
Слем поет	31
Тајната на перото	33
Најголемиот страв	36
31:30	39
Мајмуните повторно изгреваат	41
Лудиот Џо во Земјата на Играчките	43
Затетеравената тетка Летка	49
Човекот кој пишуваше натписи на згради и шахистот	51
Иновативниот продавач	55
Кум made in Reality ®	57
Неконвенционална промоција на книга	59
Информација за пријавување	60
Акционен Зен	62
Светлина над градот	66
Овошна кошница	74
Приказна за волшебната брада	76
Филозофот и летечката цигла	81

Гоце Делчев без мустаќи	82
Тајната на перото	90
Гличмен	93
Политичката ситуација на човештвото е минунциозно и сеопфатно трагикомична (како на план на детали, така и на план на целина)	94
Тутан кам он	95
28-от спрат	98
Белешка за авторот	105
Духовитоста на прозната драма	109